

עצם כעיקר

¹ וינא דל' ע"ט ע"ב בסוף, תניא רבי אומר ... בכזית, א"ר יוחנן שיצורין ... מסיני' (בתראו)

כל מקום שהתורה מחייבת אונש על אכילת מאכלות אסורות וכן כשלוותה פתורה על אכילת מלוא קבצה הפלכה למשה מסיני אין אכילת פחות מכזית חשובה אכילה

² ע"ב דל' ע"ד ע"א, חזי שיצור רבי יוחנן אומר ... וליכא

יש לקיש סובר שאין אכילת פחות מכזית חשובה אכילה ולכן מותר מפי"ת לאכול פחות מכזית איסור לכתחלה, ור' יוחנן סובר שכל חלק ממאשה אכילה פוא חלק ממאשה איסור ואיסור מפי"ת. וק"ל שבכל מקום שנחלקו ר"י ור"ע הפלכה כר"י - וא"כ חזי שיצור איסור מפי"ת.

³ פסחים דל' מ"ט סוף ע"ב, א"ר אבהו ... משרת, ורש"י ד"ה אין פיתר ... קראו

בכל התורה ק"ל ע"ב במאשה אכילה אחת של כזית אכל ע"ס איסור וגם פיתר. אדיין אין עליה ע"ס לכתחלה, ור' יוחנן סובר שכל חלק ממאשה אכילה פוא חלק ממאשה איסור שדרש ר' יוחנן ממשרת' שגם פת פוא חלק מהמשרת עניבים ומלמשרת לכתית.

⁴ ע"ב דל' מ"ד סוף ע"א, ופאי משרת ... התורה כולף, ורש"י ד"ה חייב

הפ"א בקשה שלפי המשמעות של הפסוק לא מדובר בה' שאוכל עניבים ע"ס פת אלא באוכל את הפ"א שנשרו בהם עניבים, ולולא הפסוק פ"תי אומר שאין פ"א האלו, עניבים, אלא מ"ס - וק"ל שגם מ"ס שיש להם ע"ס עניבים נקראים, עניבים - וכן בכל איסורים שהתורה אסר אכל פיתר שבלע ע"ס איסור פ"תו כאוכל איסור מ"ס. אבל נ"ר שאוכל פת ע"ס עניבים לא בלע פת ע"ס עניבים ואין מלמשרת. וא"כ קשה דר' יוחנן.

⁵ ע"ב, פאי מני רבנן ... כרבי עקיבא, דתניא ר"ע אומר ... ומיין חייב' ורש"י ד"ה נפת ומיין

ר"ע סובר שגם פנזיר שאוכל פת שמקלטה שר"י"ה בין כולה מלמשרת לכתית מפני שהפיתר מלמשרת' ל"א איסור וכו"ל, ורבנן סברי דלא מלמשרת' בא דלמ"ד דע"ס כעיקר. וא"כ אין לר"ע מקור לכ"ע -

⁶ ע"ב, ור"ע כעיקר מני"ד ... בשולי אסור

הפ"א ר"תה דלמ"ד מקור לכ"ע פוא בשר שנתבשל בחלב שאין איסור בה"ח מפי"ת אלא כשבישלם יחד וכו"ל האיסור פוא בלע חלב פבלעו בשר דכל א' לחוד פ"ו פיתר - ודחתה הפ"א דדאי בה"ח לז"כ פוא שפ"י אסר נבדע פ"ע ע"י שר"י מותר ורק ע"י בישול נאסר, ומי"א לא נתן דלמ"ד לכת' התורה כולה דבר שנתחדש בשר בחלב שכל כולו חידוש.

⁷ ע"ב, ור"ע נמי ... ופכא אסור' ורש"י

ר"ע למ"ד כ"ע מזה שהתורה מחייבת הפעלת כלי, אסר פיתר שבלע ע"ס איסור מותר נ"ח את הכלי שבלע איסור כמות שהוא ונשתמש בו לפיתר! ורבנן סוברים שיש כאן לז"כ שפ"י ע"ס פבלעו בכלי אינן ע"ס מור כחו הממשות ובו דאי נפ"ע ק"ת וק"ל דע"ס פ"א אינן אסור ואפ"ה חייבים להעז"ו - וא"כ אין דלמ"ד מ"ס פבא מכלי של ע"כ"ס דע"ס איסור פבלעו לפיתר.

⁸ תוס' דל' מ"ה ע"א ד"ה בשמעתיו ... דרבנן

מ"ס מוכח שלכ"ע כ"ע דאורייתא, ופאכל כזית פיתר פבלעו מאיסור לוקה.

ראינו את שיטת רש"י שכתב לאו דאורייתא ע"פ דברי רבי יוחנן בע"ז ודברי רבא בחולין (חולין נג"ז וישלח בריש) -

1' חידושי הגר"ח על הש"ס לחולין קי"ט ע"ב, והנהגה הפוסקים... באם הרוב'

כשעסקם באיסור נרשם בפיתר ברור שנבדע בפיתר מרובו של האיסור - ופי"ה מקום לומר שלפי רש"י מפרט שאין עסק בעיקר אין על אותו רש"י שם איסור כ"ל, אבל מפורש ב"מ (חולין קי"ב סוף ע"ב) ש"ל"ו ורובו של איסור כ"מנשו ופ"א נ"מ"ז מ"פ"מ"מ"א - א"ל"א ע"כ"ע לאו דאורייתא באם הרוב (הע"ס) ברוב.

שיטת הרמב"ם בענין כ"מ"א שנהגו של רש"י, ונחלקו בפירושה -

2' הרמב"ם פ"ה נזירות פ"ד - ז' והשגת הראב"ד, ופ"ו מ"א כ"א פ"ב ו"ג' ור"ב"ז ו"כ"נ

הר"ב"ז ד"מ"ד שפרמב"ם פסק כ"כ"ע לאו דאורייתא ופ"מ"ו פ"ו"י שפסק כרש"י - ופ"דברים תנאים שפ"י א"ס כ"כ"ע לאו דאורייתא באם פ"ע"ס ברוב ואין לוקין א"ס על כ"ז"א פ"א! וכ"כ"א פ"א פ"ב"כ ש"ל"ו פ"מ"מ"מ"א כ"ז"א באם פ"א לא באם פ"כ"ע - אבל מ"ד"ר"א ור"א ש"א"י"נ ב"פ"מ"מ"א ור"א פ"א באם פ"א לא באם פ"כ"ע -

3' ד"ח"מ ע"פ בסוף דבריו, ואין תחילה...

ה"ח"מ נק"ש"פ על דברי פ"מ"א שפרמב"ם ח"ל"ק על רש"י במפורש - שלפי רש"י כ"מ"א באם פ"א נ"כ"ר אין לוקין א"ס על כ"ז"א פ"א ו"כ"נ"ט

4' הגהות מייחנות שם אות ב', ...שפ"א בעין

הגהות מייחנות פ"ב"ן שפסק הרמב"ם כ"כ"ע דאורייתא (דברי ר"י ור"ת נ"א"ב ל"ק"מ)

ול"כ"א"ר"פ ז"ל שפרמב"ם פסק קודם כ"ל שאין הפיתר מ"כ"ר"ל לאיסור הנזיר כשי"ת פ"מ"מ"א ב"פ"מ"מ"א ו"ל"א א"ס כ"כ"ע דאורייתא הנזיר וב"כ"ל פ"מ"ר"פ - א"ל"א שפרמב"ם ר"א"ב ד"ב"ר ר"ב יוחנן בע"ז ש"ע"מ"א ו"ל"א מ"מ"א א"ס"ר ואין לוקין ע"ל"ו - ואין לוקין א"ל"א א"ס מ"מ"א ד"פ"י"נ כ"ז"א ב"כ"א"פ - ש"מ"פ ש"מ"ד מ"מ"א פ"א שאין פ"ע"ס באם ברוב, אבל לא ש"ע"ס באם פ"א"ס"ר י"א"ס"ר א"ס את הפיתר, ול"כ"ן אין לוקין על פ"מ"ר"ב"א א"ל"א א"ס נ"מ"ל"א ש"כ"ל כ"ז"א מ"ן פ"א"ס"ר ע"ל"ו ב"כ"א"פ. (וא"ל"ו פ"י"נ ס"ב"ר"ס ש"כ"ע לאו דאורייתא לא פ"י"ה לוק"פ על כ"ז"א א"ס"ר פ"ב"ל"ו א"ס נ"מ"ל"א ש"כ"ל כ"ז"א א"ס"ר ב"פ"י"ת א"ס א"ס נ"מ"ל"א ש"כ"ל כ"ז"א א"ס"ר ב"כ"א"פ ש"פ"י"ה פ"א"ס"ר באם ברוב וכ"מ ש"א"י"נ ב"ר"ש"י) וכ"ש"י כ"ז"א א"כ"ל"ת פ"ר"ס ו"כ"ל"ת כ"ז"א מ"פ"מ"ר"ב"א א"ס"ר מ"ד"ן ח"ל"י ש"י"צ"ר ואין לוקין ע"ל"ו א"ל"א מ"ד"ר"ב"נ"ן (נ"פ ש"י"ש מ"כ"ת מ"ר"ד"ת על ח"ל"י ש"י"צ"ר מ"פ"ר"ש ב"ב"ת ש"ש"ר פ"ע)

א"ל"א - פ"ד"ן פ"ש"ל"י ש"כ"ת"ב פ"ר"מ"ב"ם ש"כ"ש"א"ן כ"ז"א א"ס"ר באם פ"ר"ס מ"פ"מ"ר"ב"ת מ"ת"ר מ"פ"ת ל"א"כ"ו"ל"ת א"ת פ"מ"ר"ב"ת (כ"כ מ"פ"ר"ש ב"נ"ז"ר"ת) - ת"מ"נ"ה, ש"א"ס כ"כ"ע דאורייתא ואין ע"ס"ר פ"א"ס"ר באם ברוב פ"ר"י י"ש כ"א"ן ח"ל"י ש"י"צ"ר א"ס"ר ו"ד"י"ן א"ס"ר מ"פ"ת א"ל"ו שאין לוקין ע"ל"ו א"ל"א מ"ד"ר"ב"נ"ן ו"ז"ו ע"ג"ת פ"ר"א"ב"ד ב"נ"ז"ר"ת.

5' חידושי רבי חיים פ"ל"ו על הרמב"ם פ"ו מ"א כ"א פ"ב ו"ג', א"ל"א ו"ד"א... כ"ל"ד

6' ע"פ, ו"ל"פ"ז... ופ"ש"ט

ר' חיים פ"ס"ב"ר ש"ל"א ש"י"כ ד"ן ע"ס"ר כ"כ"ע"ר על ד"ב"ר ש"א"י א"פ"ש"ר ל"א"כ"ל"ו - ו"כ"מ"ן ש"ב"ת"ע"ר"ב"ת ח"ל"י א"ס א"י"נ ר"א"ו"י ל"א"כ"ל"ת א"ד"ס א"ן א"ס"ר ב"ל"ר"א"ב"א"ל"ו ש"ב"ת"ר ע"ל"ו א"ס ר"א"ו"י"ה ל"א"כ"ל"ת א"ל"א ש"י"כ ב"פ" ד"ן ע"ס"ר כ"כ"ע"ר מ"מ"ל"א באם פ"מ"ר"ב"ת ברוב, ו"ס"ב"ר פ"ר"מ"ב"ם ש"ע"ס א"ס ל"א ש"י"כ ל"ע"ש"ו"ת מ"ע"ש"פ א"כ"ל"ת ב"א"י"ס"ר מ"פ"מ"ר"ב"ת מ"פ"י"ה ש"פ"א"ו"ת מ"כ"ז"א מ"כ"א"פ כ"כ"ר א"ן ע"ל"ו ד"ן ע"כ"ע ו"ב"ל"ד ברוב - ו"פ"ר"א"ב"ד"ן ח"ל"י"ק ב"ק"ד"ר"פ פ"ז"א"ת ו"ס"ב"ר ש"א"י"ן ח"ס"ר"ו"ן ב"ש"י"צ"ר מ"נ"ה ד"ן ע"כ"ע מ"מ"ל"א א"י"נ באם א"ס"ר מ"פ"ת מ"ד"ן ח"ל"י ש"י"צ"ר.

ו"פ"ר"מ"ב"ם ר"א"ב"ו בחולין ש"א"י"ס"ר באם ב"פ"י"ת"ר ב"ש"י"ש ו"ב"מ"א"פ - ו"מ"כ"ר"ח"י"ס ל"מ"ר"ש מ"ד"ר"ב"נ"ן ל"א באם פ"א"ס"ר א"ס כ"ש"א"ן כ"ז"א ב"כ"ד"י א"כ"ל"ת פ"ר"ס - א"ל"א ש"ב"ד"ר"י פ"ר"מ"ב"ם ל"א מ"ל"י"נ מ"פ"מ"ר"ש כ"מ"פ ל"ר"י"כ"ס ל"א"כ"ו"ל"ת מ"פ"מ"ר"ב"ת כ"ד"י ל"פ"ת"ח"י"ב מ"כ"ת מ"ר"ד"ת - ש"פ"ר"י כ"ת, ו"א"כ"ל"ת כ"ל"ת פ"ק"ד"ר"פ' - ו"ל"כ"א"ו"ר"פ ל"א ב"א ל"מ"ר א"ל"א ש"א"ע"פ ש"כ"ל"ת כ"ל"ת פ"ק"ד"ר"פ א"י"נ לוק"פ מ"פ"ת ו"ש"ל"א כ"ב"ש"ן פ"ד"י"נ"ס ש"ק"ד"נ"ו ל"ו ש"א"ס י"ש כ"ז"א ב"כ"א"פ א"ס א"כ"ל"ת כ"ל פ"ר"ס לוק"פ מ"פ"ת - א"ב"ל"ת א"ן ל"פ"ו"כ"י"ח מ"פ"ר"מ"ב"ם ש"צ"ר ש"א"כ"ל"ת א"ת כ"ל"ת פ"ק"ד"ר"פ ל"א י"ל"ק"פ א"ס מ"כ"ת מ"ר"ד"ת!

וא"י"כ - ל"ר"ש"י כ"כ"ע לאו דאורייתא ופ"א"ס"ר באם ברוב א"ס כ"ש"י"ש ב"ו כ"ז"א ב"כ"א"פ (כ"ל שא"י"נ נ"כ"ר) - וא"ל"ו פ"י"נ ס"ב"ר"ס כ"כ"ע דאורייתא פ"י"ה פ"פ"י"ת"ר נ"פ"כ"ר ל"א"י"ס"ר ו"פ"ו"י לוקין על כ"ז"א מ"פ"מ"ר"ב"ת, ל"ר"מ"ב"ם כ"כ"ע דאורייתא פ"ר"ש"ן א"י"ס"ר פ"נ"ת"ן ע"ס"ר ב"פ"י"ת"ר ל"כ"ל"ת ברוב - ו"כ"ל"ת ש"י"ש ב"ת"ע"ר"ב"ת כ"ז"א ב"כ"א"פ ו"כ"ל"ת פ"ר"ס מ"פ"מ"ר"ב"ת לוק"פ ו"א"ס ל"א א"כ"ל"ת א"ת פ"פ"ר"ס ע"ב"ר על א"י"ס"ר ח"ל"י ש"י"צ"ר מ"פ"ת ו"לוק"פ מ"כ"ת מ"ר"ד"ת, וכ"ש"א"ן כ"ז"א ב"כ"א"פ א"ן ד"ן ע"כ"ע דאורייתא ו"ב"א"י"ס"ר באם ברוב - מ"ד"ר"ב"נ"ן א"ס א"ס א"ן כ"ז"א ב"כ"א"פ ל"א באם פ"א"ס"ר ו"א"ס א"כ"ל"ת מ"פ"מ"ר"ב"ת מ"כ"ן א"ת"ו"ת מ"כ"ת מ"ר"ד"ת.

ב"ר"א"ש"נ"י"ס מ"ל"י"נ ע"ד מ"י ש"ל"מ"ד ש"כ"ל"ת פ"ח"ד"ו"ש ב"כ"ע"ר פ"א"ו"ת ש"ל"א באם פ"א"ס"ר ברוב א"ב"ל"ת ל"א ש"א"ס"ר פ"א"ס"ר א"ת פ"י"ת"ר -

7' ר"ע פ"ב א"ב"ל"ו י"ס סוף מ"ט, ד"פ"א כ"ז"א ש"ן של ת"ר"מ"ה ש"ת"ן ע"ס"ר... מ"מ"נ"ה כ"ז"א ח"י"ב'

מ"פ"ר"ש"י ע"ס"ר א"ס כ"כ"ע דאורייתא א"י"נ לוק"פ ע"ד ש"א"כ"ל"ת ש"י"צ"ר א"ס"ר ב"כ"ד"י א"כ"ל"ת פ"ר"ס.

¹ והנה לסוברים טעם כעיקר לאו דאורייתא אם הוא משום דעצם דינא דטעם אינו כעיקר, דטעם אינו דבר האסור או משום בטול ברוב נגעו בה. ובפשיטת דכו"ע מודים ביסוד דינא דטעם כעיקר דהוא מקרא דהטמאים לרבות צירין דאסור ומחלקותם רק בהדרשא דדרשיי' או לא. הרי דעצם הטעם אסור הוא ורק ההיתר בשארי איסורין הוא משום בטול ברוב

⁵ **ונראה** עוד דמלבד דאיסורא דטכע"ק הוא אזהרת אכילה ומיתלא חלי בדין אוכל, אלא דגם עלם חלות שם של טכע"ק ג"כ מיתלא חלי בדין אוכל, ובלא"ה לא הוי טעם כעיקר כלל. ומבואר זה מהא דפסק הרמב"ם בפ"ד מהל' חמץ ומצה ה"ח ז"ל תערובת חמץ עוברין עלי' משום כל יראה וכל יתלא כגון המזריים וכוחה הבבלי ושכר המדי שפושין אוטו מן הקמח וכל כיוצא באלו מדברים הנאכלין, אבל דבר שיש בו תערובת חמץ ואינו ראוי לאכילה ה"ז מותר לקיימו בפסח, כי"ז עריבת העבדנין שנתן להוכן קמח ושורח אפילו נתנו שעה אחת קודם הביעור ה"ז מותר לקיימו, ואם לא נתן הפירות ונתן הקמח קודם שלשה ימים לשעת הביעור מותר לקיימו שהרי נפסד והבאיש תוך שלשה ימים חייב לבצר וכו' הפה עלמה שטפשה ושנפסלה מלאכול הכלב ומליגמח שנסרחה א"ל לבצר פכ"ל, ולי"ע מה שפסק הרמב"ם מחלה בתערובת חמץ דאם אינו ראוי לאכילה ה"ז מותר לקיימו, ותלי דינא דכל יראה בשיעורא דראוי לאכילה אדם, ומ"ש מפת עלמה שטפשה דתלוי בראוי לאכילה כלב, וכמבואר בסוגיא דפסחים דף מ"ה ובדברי הרמב"ם שהבאט, ולי"ע.

אלא ודאי דעת הרמב"ם היא דחלוק תערובת חמץ מחמץ צפין, ובתערובת חמץ תלוי דין כל יראה שלו בראוי לאכילת אדם, ובחמץ צפין הוי שיעורו בראוי לאכילת כלב, והטעם בזה הוא, דהרי הא דתערובת חמץ ישנה צפ"י הוא משום דינא דטעם כעיקר, וכל שאינו ראוי לאכילת אדם פקע מיני' דין טכע"ק, וע"כ אינו עובר עליו, ולא שייך הכא טעמא דראוי לחמץ בו פיסות אחרות, דכ"ז לא נאמר אלא לענין עיקר שם אוכל האמור לאזהרת צ"י, משא"כ לענין דינא דטכע"ק לא מהניא כלל הא דראוי לחמץ בו פיסות אחרות, דמ"מ כ"ז שאינו ראוי לאכילת אדם פקע מיני' דין טכע"ק, וממילא דאין כאן חמץ כלל ואינו עובר עליו. משא"כ בחמץ בלא תערובת דאית' לחמץ צפין, שפיר מהניא צ"י טעמא דראוי לחמץ בו פיסות אחרות, וע"כ תובר עליו עד שיפסל מאכילת כלב. והרי דין כל יראה אינו שייך כלל לאזהרת אכילה של טכע"ק, ומ"מ לריכין בהטכע"ק שיהא ראוי לאכילת אדם, ומבואר מה דמלבד לאזהרת טעם כעיקר היא אזהרת אכילה עוד גם עלם חלות הדין ושם של טכע"ק תלוי דוקא בראוי לאכילה, ובלא"ה אין זה טעם כעיקר כלל.

ולפי"ז נראה, דה"ט דהרמב"ם שפסק דהיכא דאין בתערובת כוית בכא"פ איסורו אינו אלא מד"ם, ואפ"י דהוא זה מדין שיעורין, מ"מ אין זה שייך לדין חלי שיעור, דטכע"ק שאני דנענין צ"י דין אכילה לעלם חלות השם של טכע"ק, אי"כ גם אם חסר צ"י שיעורא דאכילה ג"כ לא חלה צ"י עלם השם של טכע"ק, ולי"ד לח"ש דכה"ט כולה, דשם איסור שעל החפץ ממילא הוא, והדין שיעורין הוא לענין אזהרת אכילתו, משא"כ הכא דכלא דין אכילה אין זה טכע"ק כלל, אי"כ ממילא דגם בחסרון שיעורי' ג"כ לא חלה צ"י שמה דטכע"ק, וכל חלות שם טכע"ק שלו הוא רק מד"ם. ועיין בפ"ד מה' חו"מ דעת המ"מ שם בדעת הרמב"ם דגם צ"י וצ"י ליכא בתערובת חמץ כ"א בשיש שם כוית בכא"פ, ואפ"י דגבי צ"י לא שייך כלל לדין לירוף של אכילה פרס, אלא משום דזה שייך לחלות שם של טכע"ק על עיקר החפץ, וע"כ שפיר שייך הך שיעורא גם לגבי צ"י, וזהו להדיא כמש"כ. ולדעת הראב"ד אפ"י דנתבאר דסובר ג"כ דטכע"ק מיתלא חלי בדין אוכל, מ"מ לא תקשי אהא דסובר דטכע"ק שאין בו כוית בכא"פ הוי דאורייתא, משום דשאני הכא דהוי אוכל גמור וחזי לאכילה ורק דחסר צ"י שיעורא דאכילה, וע"כ סובר הראב"ד דאין זה שייך כלל לחלות דין טכע"ק, ושפיר הוי מד"ם, ופשוט.

ואי-כ- ראינו את שיטת רש"י והרמב"ם בדברי ר' יוחנן - לרש"י כ"ז לאו דאורייתא - וראינו דהיינו איסור בעין לוקין עליו בכזית בכדי אכילת פרס, וראינו ולא נמשו שאין פאיסור בעין מדאורייתא בעל ברוב ואיסור מדרבנן בעל ברוב משום כ"ז. לפי הרמב"ם (לפי הרבה אחרונים) כ"ז דאורייתא - אב"ד לא נפק הפיתר דאיסור ומחילתא אין לוקין אלא כשיש כזית איסור בכא"פ ואב"ד את כל הפרס, וכשאין כזית בכא"פ מדאורייתא בעל ברוב ואיסור מדרבנן בעל ברוב.

בין בעל פתוס' מנינו כמה שיטות שונות - כבר ראינו את שיטת ר"ש שצ"ע בעיקר פירושו שאין פאיסור בעל ברוב אב"ד לא נפק הפיתר דאיסור ולכן גם בפחות מכא"פ איסור מה"ת מדין חז"י שיצור אב"ד אין לוקין אלא כשיש מן פאיסור כזית בכדי אכילת פרס מפתערוכות ואב"ד פרס שלם, פוסקת רוב בעל פתוס' איננה כן - אלא שצ"ע הפיתר נפק דאיסור ואזורים אדאורייתא גם באכילת כזית מפתערוכות - ומחילתא קשה מ"ש ר' יוחנן שצ"ע ולא נמשו איסור ואין לוקין עליו -

1' תוס' חולין ז' ע"א ד"ה רבא אמר (פ"ט מ"ח ע"ב), ופרב רבי יוסף... ופגע רב'

לפי רש"י נאורליינש צ"ע בעיקר פ"א דין חדש פנלמ"ד מניצולי נכרים ופאכ"ד מפתערוכות איסור ופיתר כשפאיסור ענתן צ"ע בפיתר אב"ד איסור צ"ע ואינו לוקה - וזו פיתר כוננת ר' יוחנן שצ"ע ולא נמשו שאם אין פאיסור בעין אב"ד ענתן צ"ע בפיתר כ"ד איסור - מדאורייתא - ואין לוקין עליו מפני שפ"א איסור צ"ע.

2' שם בתוס', ור"ת פשיב לו... דאיסורי'

ר"ת חולק וסובר שאחרי שנתרבה כ"ז מניצולי נכרים דינו כאיסור צ"ע ולוקין עליו. וא"כ שוב קשה מ"ר יוחנן - למה אין לוקין על צ"ע ולא נמשו?

3' ראו"ש חולין פרק ז' סי' ע"א, ורבינו חיים ז"ל פירש... דהיינו ביותר מכדי אכילת פרס'

שיטת רבינו חיים היא שבדין צ"ע בעיקר ישנם שני דיינים - פאיסור ענתן צ"ע אין בעל ושהפיתר פופק דאיסור - אלא שפ"ד שפאיסור הבל"ע הפיתר אוסר גם את הפיתר ל"א נאמר אלא כשיש כזית איסור בכא"פ - שפ"א שיצור חשוב שפ"ה אפשר ללקות עליו גם בלי הפיתר - ואז חייבים גם על אכילת כזית מפתערוכות. ואי-כ- צ"ע וממשו של ר' יוחנן פירושו תערוכות איסור ופיתר בשיצור כזית בכא"פ ולוקין על אכילת כזית מפתערוכות (וגם פחות מכזית מפתערוכות אוסור מדין חז"י שיצור), וראינו ולא נמשו פ"ע כשאין כזית בכא"פ בתערוכות ופ"א איסור מה"ת מדין חז"י שיצור שפ"ה פאיסור ענתן צ"ע בפיתר אין בעל אב"ד אין לוקין עליו שפ"ה לא נפק הפיתר דאיסור.

ואי-כ- לפי רש"י ל"ד כ"ז דאורייתא כ"ד שפאיסור ענתן צ"ע בפיתר לוקין על כזית מפתערוכות גם כשאין כזית בכא"פ מפאיסור בתערוכות מפני שהפיתר נפק דאיסור - אלא שר' יוחנן סובר כ"ז לאו דאורייתא ופ"כ כמותו ומחילתא אם אין פאיסור בעין בעל ברוב מה"ת ואיסור מדרבנן בעל ברוב. לפי הרמב"ם כ"ז דאורייתא איפ"ה שיש כזית איסור בכא"פ אב"ד לא נפק הפיתר ומחילתא איסור לאכול מפתערוכות מדין חז"י שיצור אב"ד אין לוקין אלא על אכילת פרס שלם, וכשאין כזית בכא"פ אב"ד פאיסור ענתן צ"ע בתערוכות מה"ת פאיסור בעל ברוב אב"ד מדרבנן אמרינן צ"ע בעיקר שפאיסור אין בעל ופ"כ איסור מדין חז"י שיצור. לפי רש"י כ"ז דאורייתא גם כשאין כזית בכא"פ אב"ד הפיתר אין פופק דאיסור ומחילתא אין לוקין על פחות מכזית מכא"פ ואפ"ה אז אין לוקה אם לא אב"ד את כל הפרס, ובהפחות מכא"פ צ"ע איסור מה"ת מדין חז"י שיצור שפ"ה איסור ענתן צ"ע בפיתר אין בעל לפי רש"י נאורליינש גם בפחות מכא"פ אמרינן כ"ז ופיתר פופק דאיסור אלא שאין לוקין עליו מפני שפ"א איסור צ"ע בעל ברוב. ולפי רבינו חיים איסור ענתן צ"ע בפיתר אין בעל אב"ד לא נפק הפיתר דאיסור אלא אם יש כזית בכא"פ - ולכן גם כשאין כזית בכא"פ איסור לאכול מפתערוכות מדין חז"י שיצור, אב"ד אין לוקין אלא כשיש כזית בכא"פ - ואז לוקה אפ"ה על כזית מפתערוכות בעל ברוב. ושיטת ר"ת צ"ע לא ברור.

ראינו את שיטת רש"י ופירמב"ם הר"ש הר"י מאורע"ש ור' חיים הכהן פירוש דברי ר' יוחנן שטעמו ולאו
ממשו איסור ואין לוקין עליו- לפי רש"י הוא בכד תערוכות איסור ופיתר כל שאין פאיסור בעין אין לוקין עליו
ובכד ברוב מפני שכ"ע לאו דאורייתא. לרמב"ם מדובר בתערוכות שאין בה כזית איסור בכ"א"פ ולפי
פירמב"ם (ע"פ פירוש של פז"ח) אין דין שכ"ע ופאיסורו בכד ברוב מפ"ת ואיסור מדרבנן בלבד. לפי רש"י
מדובר בתערוכות איסור ופיתר בין שאין בו כזית איסור בכ"א"פ ובין שיש בו אבד לא אכיל כזית איסור
בכ"א"פ. לפי רש"י מאורע"ש אף שכ"ע דאורייתא הוא ר' יוחנן לומר שאין לוקין עליו מפני שפואו איסור אשכ
בלבד. ולפי ר' חיים הכהן כל שאין בו כזית איסור בכ"א"פ לא נפסק הפיתר לאיסור ואם אכיל כזית
מפתערוכות בלבד אינו לוקה. ראינו גם את דברי רבינו תם בתוס' שחלק על רש"י מאורע"ש אבד אכיל
ראינו איך תירץ את דברי ר' יוחנן-

ופנה, בכד מה שראינו בענין שכ"ע פי"ה מובן שמדובר באיסור שפואו מנין שנה מנה של הפיתר וממילא
נרשע טעמו בתערוכות דין תערוכות מין בינינו-איסור ופיתר מאותו פה"ן אלכא שחוד איסור ופשנ מותר
(בשר נבלה בבשר שחוטף) שני בחלוקת תנאים-

מנחות כ"ב ע"א, תנן פתם דם שנתערה במים... קשיא' (תנינא)

אחרי שפנה הכהן מים פפר ומים השעיר אחת למעלה ושבא למטה בקדש הקדשים ואלה הפרכת עירב
את הדמים ונתן מים פתערוכות על מנבח הנזב -ובפסוק נאמר על מתן הדמים של אותה תערוכות, ולקח
מים פפר ומים השעיר... אף שדם הפפר מרובה מים השעיר בהרבה ודם השעיר פי"ה לריב לביטול ברוב
(בדם קדשים לא שייך טעם כעיקר שפרי אינו עומד לאכילה) -פחכמים למדו מכאן שדברים פאזלין ע"ע
פמנבח אינם בטלים ברוב, ורבי יהודה למד לכד פתורה כולו שאין תורת ביטול אלא בשני מינים אבד מין
במינו לא בטל לעולם.

פסבר למחלוקת רבי יהודה ופחכמים מ"ינן בר"ן בגירסא-

ר"ן נדרים נ"ב ע"א ד"ה וקשיא באומ"ע, דחזינא לרבנן ולר' יהודה... כמין בשאינו מינו'

פרי"ן פסב"ר שלכ"ע כתוב כאן שאין תורת ביטול בינינו אלא שנחלקו ר"י ופחכמים אם פה"ן פואו פה"ן
בפ"כפ -עז"ן, או פה"ן פחומרי'.

משנה ע"ז ע"ע ע"א, יין נסך...

מפורש במשנה ש"ן ומים נסך אינם בטלים במינם ובשאינם מינם איסורים אם נתנים טעם בתערוכות (משום
שכ"ע -או מדאורייתא או מדרבנן) -ולכאורה מפורש במשנה כר' יהודה שאין תורת ביטול למין בינינו-

פ"ב בא"מ ע"ע ע"ב, זבה פכ"ע מין בינינו... שלכא בינינו בעתן טעם' (בסוף פ"ב)

רב ושמיהו פוסקים כרבי יהודה ור' יוחנן ור"ש לקיש כחכמים -מודים ר"י ור"ע ש"ן נסך וטבל אינם בטלים
במינם- י"ן (ומים) נסך משום חומרה של עבודה זרה, וטבל מפני שאפילו כלשפו מטבל חשוב לתקנו -שום
פפריש משפו מטבל לפטור את כל פטבל פרי פותר פתבל- וזוקא בינינו שפרי אין פטבל מתיר אב"ט מנין
אחר שאין מפרישים ממין על שאינו מינו, וגם מפורש כאן שלפי ר"י ור"ע שסוברים כחכמים שיש תורת ביטול
במינו -ופי"ה לריב לביטול ברוב (שפרי לא שייך טעם כעיקר בינינו) בכד זאת איסור, בעתן טעם -דפי"ן
בכד נתינת טעם אילו פי"ה הפיתר אינו מינו -ולש"י פביא ששיצורו בששים.

תוס' חולין ז"ח ע"ב ד"ה רבא, ובפרק בתרא דמסכת ע"ז... דאפ"ה איסור'

פתוס' פי"ה שנה שחין בינינו בששים לר"י ור"ע פואו מדרבנן שפרי אין כאן נתינת טעם ולכא שייך שכ"ע -ממילא
זבו פתרון של דברי ר' יוחנן בטעמו ולאו ממשו -איסור שנתערב בפיתר שפואו מנין פאיסור ואין בפיתר
ששים כנגדו איסור מדרבנן ואין לוקין עליו, וטעמו וממשו שלוקין עליו מדובר גם במין בינינו -ופירושו כרש"י
שפאיסור בעין ולכא שייך ביטול וכד כזית בכ"א"פ.

וא"כ- פתוס' יכולים לסבור כרש"י שכ"ע פירושו גם שאיסור פנתן טעם בפיתר לא בטל וגם שפפיתר
נפסק לאיסור ולוקין על כל כזית מפתערוכות, ולכן לפי פתוס' שסוברים שכ"ע דאורייתא -בתערוכות מין
בשאינו מינו -שנתערב איסור ממין אחד בפיתר של מין אחר- כל שטעם פאיסור נרשע בפיתר לוקין על
אכילת כזית מפתערוכות, ור' יוחנן שפסר ממלקות פואו במין בינינו -שלפי פחכמים יש בו תורת ביטול -ואם
נתערב איסור בפיתר מאותו מין פרי אין שם טעם כעיקר -ומדאורייתא בטל ברוב, אב"ט איסור מדרבנן כל
שש בתערוכות כל כך איסור שאילו פי"ה הפיתר מנין שנה מנה של פאיסור פי"ה פאיסור עתן טעם בפיתר
-ופואו אחת בששים.

בפ"ח דברי פתוס' מ"ינן אוד פירוש בדברי ר' יוחנן ופואו סתום-

פ"ב בתוס' ריש ז"ח ע"א, ועוד י"ד... טעמו ולאו טעמו

כאן פירוש פתוס' שדברי ר' יוחנן פס במין בשאינו מינו -וטעמו וממשו שלוקין עליו פואו בכזית בכד אכילת
פריש וטעמו ולאו ממשו שאין לוקין עליו פואו בפחות מכ"א"פ. -ולכאורה מפורש בתוס' או כר' חיים שראינו
ברא"ש שום אין כזית בכ"א"פ לא נפסק הפיתר לאיסור ואיסור מדאורייתא מדין ח"י שיצור ואין לוקין עליו,
או כרש"י שטעם אכילת כזית בכ"א"פ לא נפסק הפיתר לאיסור ואיסור מדין ח"י שיצור בלבד, או כפירמב"ם
שום אין כזית בכ"א"פ אין דין שכ"ע ופאיסור לכד ברוב ואיסור מדרבנן בלבד.

וא"כ- ראינו את שיטת רש"י שתערוכות איסור ופיתר- כע שפפיתר פוא פרוב מותרת מפ"ת, שיטת פרמב"ם וכן לפי רש"י- שאם יש כזית איסור בכא"פ כל התערוכות אסורה ואם אכלה פרס שלם לוקה (ונחלקו בשאין כזית בכא"פ אם אסורה מדאורייתא או מדרבנן), שיטת ר"י מאור"ל וכן לוקין משום שאם כצ"ק מפני שפוא איסור עשה, שיטת רבינו חיים בכפן שאם יש כזית איסור בכא"פ לוקה גם על אכילת כזית, ושיטת ר"ת שסובר לכאורה שלוקה על אכילת כזית גם אם אין כזית בכא"פ בתערוכות- אלא שמהוהו י"ג שם בתוס' משמע שם לר"ת אין לוקין כשאין כזית בכא"פ.

וכל זה פוא בתערוכות מין בשאינו מין שייך לומר שאם כצ"ק, אבל במין נחלקו ר' יודנה ופחכאים- שלפ"י ר' יודנה אין בו תורת ביטול כעל, ולפי פחכאים מדאורייתא בעל ברוב ומדרבנן בכדי נתינת שאם באינו מין- ופוא בש"ס.

גם בנעצ למחלוקת ר' יודנה וחכאים במין במין נחלקו פראשונ"ם איך הפלככה-

1' רש"י חולין ק"ט ע"א ד"ה ותו ל"א מ"ד, דבפ"א נ"י ק"י"ל כרבי יודנה... דמין במין במשפ"ו

לפי רש"י הפלככה כר' יודנה שאין תורת ביטול במין- וא"כ שיטת רש"י פ"א שתערוכות איסור ופיתר מין אחד אסורה גם כאשר הפיתר מרובה מפא"סור בהרבה- אלא שאין לוקין על התערוכות עד שיאכל כזית בכא"פ שאין הפיתר נפק ל"אסור ל"א נתינת שאם, וכשפפיתר מין שונה מין פא"סור מפ"ת בעל פא"סור ברוב פיתר שפ"י ש"כ"ע לרש"י ל"א דאורייתא ואסור מדרבנן.

2' תוס' חולין ז"ז ע"א ד"ה אחר רבא, ור"ת אומר... נ"י ב"י

ר"ת פסק כחכאים מין במין מפ"ת בעל ברוב ומדרבנן בש"ס- וא"כ לפי ר"ת מין במין מדאורייתא ברוב ומדרבנן בש"ס, ומין בשאינו מין ק"י"ל שאם כצ"ק דאורייתא וכל שפא"סור נתינת שאם הפיתר בכל אסור מפ"ת לפחות מדין ח"י ש"אזר- ואם יש שם כזית בכא"פ לפי רבינו חיים לוקה על כל כזית וכזית מפתערוכות- וייתכן שפ"א גם שיטת ר"ת.

ופנה, במה שנעצ לפלככה- בתערוכות איסור ופיתר שפוא מין פא"סור פרי יש נפק"מ משמעותית בין רש"י לר"ת- שדלרש"י אין תורת ביטול ופכ"ל אסור (לפחות מדין ח"י ש"אזר) ולר"ת פא"סור בעל בש"ס פיתר, אבל בתערוכות מין בשאינו מין אחר כל פמחלוקות פרי ל"כ"ע שאם כצ"ק לפחות מדרבנן ובכל תערוכות איסור ופיתר שפוא מין שונה מפא"סור- אם פא"סור נתינת שאם הפיתר בכל אסור. פרא"ש מ"א נפק"מ ד"ינ"א גם במין בשאינו מין-

3' רא"ש פרק ג' ד' הנה סוף סימן ל"א (ר"י קפ"ב ע"א), ופשתא לפסק רבינו תם...

איסור שנפל לקדירה של פיתר מין שונה מפא"סור- למשל כזית חלב פכ"לית שנפל לתוך תבשיל בשר ברוב ונימוח בתוכו- כל שפחלב נתינת שאם בתערוכות פכ"ל אסור ל"כ"ע- ולקמן נראה שלמאשע גם במין בשאינו מין במקום לבדוק אם יש שאם איסור בתערוכות- אנו מ"ריכ"ם ש"ס בפיתר כ"ג פא"סור כ"ד לפת"ר את התערוכות, ובמקרה שנשפך מן פרוטג ופלכ ל"א"בדו ואין לדעת כמה פיתר פ"י בתערוכות כ"ג פא"סור- פא"ס נתבטל פחלב בש"ס או ל"א- לפי רש"י ש"כ"ע ל"א דאורייתא מותר שפוא ספק דרבנן ולפי ר"ת שפוא ספיקא דאורייתא אסור (ובמ"נ- לרש"י אסור שאין כאן ספק- פרי אין ביטול במ"נ, ולשיטת ר"ת פרי מדאורייתא בעל ברוב ופ"ורק לש"ס פוא מדרבנן- מספק פכ"ל מותר.)

4' אור י"ד סי' ז"ח (באר פש"ט ר"י ס"ב), בין אם נתערה... דספיקא דאורייתא לחומרא

פא"ר פסב"ר את שיטת ר"ת במין בשאינו מין ע"פ רבינו חיים- שאם נתינת שאם אסור מפ"ת מדין ח"י ש"אזר, ואם יש כזית בכא"פ לוקין על כל כזית וכזית.

5' ב"י שם סוף ד"ה וז"ל פרא"ש, וא"ל על פי שב"ס רבינו חיים...

זה שפא"ר כתב את שיטת רבינו חיים בשם ר"ת מפני פמשמעות ששם ר"ת מודה לרבינו חיים.

6' ב"י שם ד"ה ופרמב"ם

פב"י (לשיטתו בכ"ס משנה) למד שלפי פרמב"ם ש"כ"ע ל"א דאורייתא ובכל זאת כזית איסור בכדי אכילת פרס איננה בעל פה ופא"ס כל פפרס לוקה, ואזן ששם לרש"י י"ג כן, וא"כ- לפי פב"י כל שיש כזית בכא"פ בתערוכות אסורה מדאורייתא ל"כ"ע ואם אין כזית בכא"פ לר"ת אסורה מדאורייתא ולרש"י ורמב"ם מדרבנן.

7' שם ב"י (ד"ה) ד"ה וכתב פרש"א

רוב ראשונ"ם פוסקים כר"ת מין בשאינו מין כל שפוא נתינת שאם אסור מדאורייתא.

8' שם באור (א"ר פש"ט ע"א), ורש"י פירש... לסברת ר"ת, ודרכי משפ"א אות ד'

פא"ר פסק כר"ת בין במין ובין בשאינו מין וברדכ"מ כתב שכן פנפנה.

9' ש"ע י"ד סי' ז"ח ס"ב דברי פמחבר בל"ב, ... רובו פיתר אסור, ובהג"א אות ח' ו'

גם פשו"ע פסק כר"ת- אלא שאין נפק"מ למאשע בין אם ל"ג ש"ת סובר כרבינו חיים או ל"א שפוא נעצ למחלוקת בל"ב, ופרא"ש כתב שמה שכתב פא"ר בשם ר"ת פוא צעות פדפוס ו"ל"ע, ר"ח- ד"פ"ע רבינו חיים- אבל לפלככה גם פגרא"א פסק שאם אין כזית בכא"פ ל"א נתפסק הפיתר ל"אסור ואסור משום ח"י ש"אזר בל"ב.

10' ש"ע סעיף ג', ש"ך ס"ק כ', ופתחי תשובה אות ח', ... ע"ש

בנשפך כ"ר א"י אפ"ר לדעת אם פ"י ש"ס כ"ג פא"סור בשעת נפילת פא"סור ומ"ל"א נקרא ספק, מה שאין כן כשכ"ל התערוכות לפנ"ע- זה של"א דקדק לראות כמה איסור נפל ל"א נקרא ספק אלא, דעת שו"ס, ופ"ר פ"י ששם כשפכ"ל פנ"ע נקרא ספק אבל ח"ל פמחירו של"א לתת תורת כל אחד ואחד בי"ד ו"א פק"ל בספיקא דרבנן אלא במקרה של נשפך מפני שאינו שכיח כ"כ, ופ"ת פבי"א את מ"י שר"ב לפת"ר אם פא"סור נפל.

למדן את שיטת התנאים, פאמוראים, פראשנים ופאחרונם בענין תערוכות מין במינן ומין בשמינן מינן – לפי רבי יודא מן במינן דא בטה (אדא שאין לוקין עליו עד שיפיה כזית איסור בכא"פ ואוכל כל הפרס) ולפי פחכמים בטל ברוב מדאורייתא ובששים מדרבנן – ופסק רש"י כר"י יודא ור"ת כחכמים. במינן בשמינן מינן פסק רש"י שצ"ע כצ"ק לאו דאורייתא ומפ"ת בטל ברוב ומדרבנן בכדי נתינת צעם. בשיטת פראמ"ם פי' פרד"ז ופכס"ז משנה שובר כ"ע לאו דאורייתא אדא שכזית בכא"פ איננה בטל ואם אוכל כל הפרס לוקה, ואילו לפי מה שראינו בר"י חיים פסק פראמ"ם שצ"ע דאורייתא אובל גם אם כ"ע דאורייתא לא נפסק הפיתר לאיסור ואינו לוקה אם לא שפ"ה כזית בכא"פ ואוכל כל הפרס. ואם אין כזית בכא"פ אין דין כ"ע בכלל ופאיסור בטל ברוב מפ"ת. ופר"ש סובר שצ"ע דאורייתא ולא נפסק הפיתר לאיסור אובל פאיסור לא אופילו אין כזית בכא"פ. לפי פרי"י מאורע"ינש שצ"ע דאורייתא אובל אין לוקין עליו מפני שפוא איסור עשה, לפי רבינו תם שצ"ע דאורייתא ונפסק הפיתר לאיסור ולוקין על כזית מפתערוכות. לפי רבינו חיים א"ף שאין איסור פנתן צעם בפיתר בטל ואפילו אין כזית בכא"פ אובל לא נפסק הפיתר לאיסור אלא אם יש כזית בכא"פ ואז לוקה על כזית מפתערוכות. וראינו את דברי פשו"ע באיסור שנפל לפיתר ונשק מפרוטב עד שאי אפשר לשער אם פ"ה בפיתר ששים כנגד פאיסור אובל בדאי"ה פ"ה שם רוב פיתר – שאלם פיתר תערוכות מין במינן פרי' זה ספיקא דרבנן – דק"ל כר"ת שפסק כחכמים ולא כרבי יודא – ומחילא מין במינן בטל ברוב מפ"ת ובששים מדרבנן וספק ששים פוא ספיקא דרבנן, ואם פ"ה מין בשמינן מינן ק"ל כר"ת וכרבינו חיים שצ"ע דאורייתא וספק ששים פוא ספיקא דאורייתא ואסור.

ופנה, בשיטת רבי יודא שאין תורת ביאול למין במינן מ"ינן חידוש בגמ' –

1' מנחות כ"ג ריש ע"א, אמר רבא קסבר רבי יודא... ומבטלו

רבא סובר שלפי רבי יודא אם נתערב איסור בשני מיני פיתר – אחד ממין פאיסור ואחד ממין שונה – למרות שאין תורת ביאול במינן, אין הפיתר שפוא ממין מפריע לפיתר של פמין פשני מלבטל את פאיסור ברוב. כאן במנחות מדובר בקומץ של מנחת יחי' ישראל שנתערב בקומץ של מנחת כהן ושני פקומטים בלטים יחד – לפי פחכמים שאין צולין מבטלים זה את זה נשאר שם מנחת ישראל ושם מנחת כהן על פסולת והשמן של שני פקומטים בטל מקום שפסק ומקצירים את התערוכות שלם שניפסק, אובל לפי רבי יודא יש תורת ביאול על צולין ומין במינן פוא שמינן בטל – וכאן פרי' יש שמן וסולת – וסולתו של אחד מבטל את שמן של פשני דין של רבא מובא גם בחולין על ענין חתיכה של נבלה שנבלה לתבשיל של פיתר – חתיכות בשר הרוכב ותבלינים – ומכיר את פנבלה, סובר רבי יודא שאם פרוטב מנבלה כל כך שאין בנבלה ליתן צעם הרוכב נתבטל צעם פנבלה ברוב וזורק את פנבלה וכל התבשיל מותר – כולל חתיכות פבשר – ואצ"פ שפחתיכות פן ממין פנבלה ולפי רבי יודא מין במינן לא בטל ופרי' בטל פחתיכות מנבלה – אחרי שנתבטל פנבלה הרוכב ותבלין שאינם ממין פנבלה – מה שנבלה בחתיכות פבשר כבר אין שנו נבלה ומותר.

ובל זה לפי רבי יודא – אובל לפע"כ פסק פשו"ע כרוב ראשונים שפלטכ פחכמים. מדברי פראש"א נאנע סובר שדברי רבא שייכים גם לפי פחכמים ונחלקו פאחרונם בפירושם –

2' תורת הבית דהרשב"א בית רביעי שער פראשן הבית פק"ר, נפל דתוק מינן... דפק"ד

לפי פראש"א אם נפל איסור לתוך תבשיל ממין ואינו מינן – למשל בשר נבלה לתוך בשר כשר הרוכב – ובר סולק את פנבלה – ונשק מן לרוכב באופן שא"א לשער אם פ"ה ששים כנגד פנבלה – כל שבדאי פ"ה בשר הפיתר רוב כנגד פנבלה בטל הפיתר את פנבלה מדאורייתא מפני שפוא מינן וששים פוא דרבנן וספיקו דפק"ד.

3' ים של שלמה פרק כל פבשר סי' מ"ו בד"ן פריעי, כתב פראש"א... לחומרא

פאפרש"ד דחה את דברי פראש"א בצענה שדין של רבי יודא פוא שאין תורת ביאול במינן ואל זה חידש רבא שם אם אין ביכולתו של מינן לבטל אם יש שם אינן מינן בשיאור, שיכול לבטל נתבטל פאיסור ומותר, אובל לד"ד – אחרי שפלטכ פ"א שצ"ע דאורייתא – גם אם יש במינן לבטל את פאיסור ברוב עד דין יש צעם איסור באינו מינן ואיך אפשר לפתרו!

4' אר"י סי' ט"ח (באר פשט סוף ס"ב), כתב פראש"א... ובר"ח ד"ה ומ"ש פלכך, ופקשה מפראש"ד...

פבר"ח פירש את פלימוד מדברי רבא ברבי יודא – שכן ש"פ רבי יודא אומרים שמקום ביאול פאינן מינן את פאיסור ושוב אין בו לאסור את מינן, כמו כן לד"דן מדאורייתא ביטל פמינן את פאיסור ברוב ושוב אין צעם צעם איסור אדא צעם פיתר ושוב אינן אוסר את פאינן מינן משום צעם כצ"ק.

5' ש"ע י"ד סי' ט"ח ס"ב, ואם נתערב במינן ובשמינן מינן... וש"ק ס"ק ח'

פש"ק פקשה כמו פאפרש"ד ולכן פירש שפראש"א לא בא אלא לפתור את פחתיכות שפן מינן של פאיסור.

6' צ"ז ס"ק פ', ...ואינן מה שכתב' בס"י ק"ט ס"א מנה', ונקודות פכס"ף

פצ"ז פבין כמו פב"ח

7' פרי מנדים משב"ות זהב אות פ', ...בש"ק אות ד'

פספק ששים כאן פוא ספק ששים בטל התערוכות – מפני שצ"ע הפיתר שפוא מינן מ"ט"ל לבטל את צעם פאיסור.

8' חזון איש י"ד סי' כ"ו ס"ק ב', ...מפני צעם פאסור, וד"ה ונראה דאין לנ

פחז"א י"ד ע"ז פסק לפע"כ כפאחר.

² נפל לתוך מינו, כל שנתבאר שרבה היתר על האיסור ספק מותר לפי ששיעור ששים במין במינו מדבריהם, וכל ספק שבדבריהם להקל. אבל אם לא נתבאר שרבה ההיתר על האיסור הרי זה ספק בשל תורה וכל ספק בשל תורה אסור, [ויראה לי שאסור מדאורייתא]. ויראה לי²² שאם נפל לתוך מינו [ושאינו מינו] רואין את שאינו מינו כאילו אינו, ושהוא מינו רבה עליו ומבטלו, כדרך שאמרו רואין את מינו כמי שאינו להקל.

³ וכתב הרשב"א (תהכה"א בית ד' דף י"א ע"ב) שאם נתערב במינו ובשאינו מינו, ונשפך, רואין את שאינו מינו כאלו שאינו, ותולין להקל, לומר שמינו היה רוב, ותיבטל, כי היכי דאמרינן רואין את מינו כאילו שאינו להקל, ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו, למאן דאית ליה מין במינו לא בטיל, וצריך פירוש לדבריו, דהאי תולין דקאמר, אינו רצה לומר שאינו ידוע שהיה בו רוב במינו, דאם כן הוי ספיקא דאורייתא, (וכב"ר קאמר"ר היכא שידוע שהיה בו רוב"ב) אלא בודאי איירי שידוע שהיה בו רוב, ובא לומר, דלא תיזיל בתר שאינו מינו, דלא שייך בהו ביטול ברוב, אלא נתינת טעם, אלא תסלק אותה, וא"כ הוי כאילו הוא מינו, ותולין דקאמר, ר"ל תולין להקל, ולומר שהיה בו ששים, מאחר שמינו היה הרוב, או ר"ל תולין להקל כאילו מינו היה (הרוב) [לבד], ושלא במינו חשבינן כאילו לא היה שם, אבל לעולם עיקר ההיתר שאמרינן שמא היה בו ששים, והלשון מגומגם, ואעיקר דבריו אני חולק, כי מה שמדמה דבריו לסלק את מינו כו', נ"ל שאין זה דמיון כלל, דבשלמא התם גבי מין במינו אין בו איסור משום צד נתינת הטעם, אלא שגזרת הכתוב שאינו בטל לר' יהודא מין במינו, ומשום הכי כי איכא נמי בהדיה מין בשאינו מינו, אמרינן סלק את מינו, כדי שיבטל הטעם בשאינו מינו, וממילא יותר הכל, אבל הכא, שאוסר את שאינו מינו בנותן טעם מדאורייתא, א"כ היכא שנשפך הרוטב, אפילו איכא נמי מינו בהדיה, סוף סוף עדיין בספק עומדת, וספיקא דאורייתא לחומרא:

⁸ (ג) יו"ד סי' ז"ה ס"ג ואם נתערב במינו ובשאינו מינו רואין את שאינו מינו כאילו אינו כו', ע"י ש"ך ואין דבריו ז"ל מובנים דודאי אין כאן איסור מה"ת שברי טעם האיסור המזונע מעורב בטעם היתר וההיתר מרובה ואם אנו צאין לדון על הטעם עצמו יש לנו להחירו [דהחתיכה היא ככלי שהטעמים נמלאים בתוכו ובעצמם הם כלה בלה שנחטפו וההיתר מרובה] ואיך נאסור את החתיכה מפני טעם האסור.

ונראה דאין לנו להלכה הלך דברי הרשב"א אחרי שאין כאן שום קושיא על דבריו ז"ל, וקושיא אחרונים ז"ל על דבריו תמוכה ואינה מובנה כלל.

תערוכות

(כשאיסור ניכר אין צ"ע שם תערוכות ולוקין על כזית בכא"פ)

תערוכות דח בלח

כשאיסור ופיתר מצורבים בשוף וא"א לפרדיס

כשדשניפס אוחו se:

שיטת רבי יהודה (רש"י): אין תורת ביטול בחינ

כשאיסור ופיתר שויס באעם: איסור משום ח"י שיצור ואם יש כזית בכא"פ לוקף אם אכל כל הפרס

כשאניס שויס באעם: כזית בכא"פ. אם אכל כל הפרס לוקף. אכל כזית- לר"ת ורביע חיים לוקף. לרש"י ר"ש ורמב"ם איסור מדין ח"ש

פחות מכזית בכא"פ אבל כדי לתת טעם. לר"ת ורביע חיים לוקף משום טעם לרש"י ורמב"ם איסור מדין ח"י שיצור

פחות מכדי לתת טעם. איסור מפ"ת משום ח"ש

רבנן (ר"ת, שו"ע): אין בחינ בטל

דין תערוכות כדין תערוכות ב' מינים ששחתיפס שונים זמ"ז (ט"ז: אם פשעאם שונם אבל קרובים זמ"ז דינן כאילו פס שויס)

לפי פחוו"ד: כשאיסור ופיתר שויס באעם. רוב איסור לוקף על כל כזית וכזית / רוב פיתר בכל מותר מפ"ת וז"י ששים מדרבנן

אם אינן שויס באעם. רוב איסור כנ"ל / רוב פיתר: מותר מפ"ת ואפילו יש כזית בכא"פ ואכל כל הפרס וז"י ששים מדרבנן

כששחתיפס שונים זמ"ז:

כשאיסור ופיתר שויס באעם: רוב איסור: לוקף אכל כזית וכזית לט"ז

רוב פיתר: מותר מפ"ת. ואיסור מדרבנן אפ"י יש בפיתר סי' כג"ד פאיסור /

חוו"ד: כזית בכא"פ ואכל כל הפרס לוקף, וכלשפו איסור מדין ח"ש

פחות מכזית מכא"פ. איסור מדין ח"י שיצור

כשאיסור ופיתר שונים באעם: רוב איסור: לוקף אכל כזית וכזית

(ט"ז: ואפי' קרובים זמ"ז)

רוב פיתר: כזית בכא"פ. אכל כל הפרס. רש"י אינן לוקף, ולפי פחוו"ד לוקף

ר"י מאורלייניש: איסור מפ"ת אין לוקין / רמב"ם ר"ח ור"ש איסור מפ"ת ולוקין

אכל כזית: לר"ת ורביע חיים לוקף / רמב"ם ור"ש ח"י שיצור / רש"י מדרבנן ולב"י וחוו"ד לוקף

פחות מכזית בכא"פ אבל כדי לתת טעם. ר"ת: לוקין אכל כזית וכזית / ר"ש חיים איסור

מפ"ת / רמב"ם ורש"י איסור מדרבנן ולפי פחוו"ד אם לרש"י איסור מפ"ת. מפ"ת / רמב"ם ורש"י

איסור מדרבנן ולפי פחוו"ד אם לרש"י איסור מפ"ת.

פחות מכדי לתת טעם. מותר

כשנתערב פאיסור בה' מיני פיתר - א' שוף לו באעם ואעם פשן שונם: אם יש רוב ג'ד פאיסור בפיתר ששע"ח שוף לו

ופאיסור נ"ט בפיתר פשן: ש"ך: לפי ר"ת איסור מפ"ת / ט"ז: מדרבנן

תערוכות

רש"י: מין במינן בשם אין בו תורת היטל אבדל דא נפסק בפיתר לאיסור ואם יש כזית בכא"פ ואכל כה פפרס לוקף ואיסור מפ"ת לאכילת מתערוכות מ"מ אפי" כשאין כזית בכא"פ ואפי" יש ששים כנגד פאויסור מדין ח"י שיצור / מין בשאינו מינו בטל ברוב מפ"ת ואיסור מדרבנן אם פאויסור נתן טעם בפיתר - דפי"ע מין בשאינו מינו בטעם ואין ששים בפיתר כנגד פאויסור - דפי"ע פב"י מודע רש"י שאם יש כזית איסור בכא"פ אינו בטל ע"פ פנ"א בפסחים ואיסור מדרבנן ח"י שיצור ואם אכל כה פפרס לוקף. ודפי"ע פחוו"ד סובר רש"י שאין בשאינו מינו בשם אכילת בששים מפלכפ לטעם מסיני ואיסור מפ"ת מדין ח"י שיצור ואם יש כזית בכא"פ ואכל כה פפרס לוקף.

רמב"ם: דפי פריב"ז ופכס"ז משנה מין במינן בטעם בטל ברוב מדרבנן ובששים מדרבנן וכן מין בשאינו מינו בטעם אכילת שבמבשאי"מ בטעם אם יש כזית בכא"פ לא בטל פאויסור מפנ"א בפסחים ואיסור מפ"ת משום ח"י שיצור ואם אכל כה פפרס לוקף דפי"ע ר' חיים סובר פראמ"ם שבמין בשאינו מינו בטעם ויש כזית בכא"פ זה שפאויסור אינו בטל פוא מדין טעם כעיקר שפוא מדרבנן ואין טעם מדרבנן מפ"ת בכא"פ.

ראב"ד: מין במינן בטעם בטל ברוב מפ"ת ובששים מדרבנן / מין בשאינו מינו בטעם אינו בטל ברוב מדרבנן ואין טעם מדרבנן ח"י שיצור ואם יש כזית בכא"פ ואכל כה פפרס לוקף. (דפי"ע פחוו"ד יב"ל דפיות שפראב"ד סובר שאין במינן בשם בטל ברוב מפ"ת ובששים מדרבנן ומין בשאינו מינו בשם בטל בששים מפ"ת וכשאין ששים איסור מדין ח"י שיצור ואם יש כזית בכא"פ ואכל כה פפרס לוקף.)

ר"ע: מין במינן בטעם בטל מדרבנן ובששים / מין בשאינו מינו בטעם לא בטל כה שיש טעם איסור בתערוכות משום טעם כעיקר ואיסור מדין ח"י שיצור אכילת אם יש כזית בכדי אכילת פרס ואכל כה פפרס.

ר"י מאורע"י: שיטתו אינה ברורה - אכילת שבמין בשאינו מינו בטעם ופאויסור נתן טעם בפיתר נאסר פאויסור משום טעם כעיקר אבדל אין לוקין עליו מפני שפוא איסור עשה.

רבינו תם: מין במינן בטעם בטל ברוב מפ"ת ובששים מדרבנן / מין בשאינו מינו בטעם איסור משום טעם כעיקר כה שפוא נתן טעם בפיתר ולוקין על כה כזית וכזית. דפי"ע פב"י סובר ר"ת כרב"ע חיים פכ"פ שבמין בשאינו מינו בטעם ופאויסור פוא פחות מכזית בכא"פ אף שאין פאויסור בטל ואיסור מפ"ת משום ח"י שיצור לא נפסק בפיתר לאיסור ואין לוקין עליו, וכשיש כזית בכא"פ לוקף על כה כזית וכזית. דפי"ע פחוו"ד יסבור ר"ת שאין במינן בשם בטל ברוב מפ"ת ואפי"ל אם פאויסור שנה בטעם מפ"ת ונתן בו טעם ואיסור מדרבנן ע"ד ששים / מין בשאינו מינו בשם איסור מדרבנן ואם אין ששים - ואם אין ששים פוא מין במינן בטעם איסור מדרבנן ח"י שיצור אבדל אין לוקין עליו אכילת אם יש כזית בכא"פ ואכל כה פפרס, ואם פוא מין בשאינו מינו בטעם נפסק בפיתר לאיסור ולוקף על כה כזית וכזית. וכשיש ששים כנגד פאויסור אם פוא מין בשאינו מינו בטעם בטל מדרבנן ח"י שיצור ואם יש כזית בכא"פ ואכל כה פפרס לוקף.

רבינו חיים פכ"פ: מין במינן בטעם בטל ברוב מפ"ת ובששים מדרבנן / מין בשאינו מינו בטעם איסור משום טעם כעיקר כה שפוא נתן טעם בפיתר ופיתר אסור מדין ח"י שיצור. ואם יש כזית בכדי אכילת פרס נפסק בפיתר לאיסור ולוקף על כה כזית וכזית. דפי"ע פחוו"ד מין במינן בשם בטל מפ"ת ברוב אם אם פאויסור פוא ממין שנה מנה על הפיתר ואזחז נרעש בפיתר / מין בשאינו מינו בשם אינו בטל ברוב מפ"ת אכילת בששים ואם ששים בטעם איסור מדין ח"י שיצור ואם יש כזית בכא"פ ואכל כה פפרס לוקף, ואם שנים אם בטעם אין כזית בכא"פ אבדל אין ששים בפיתר כנגד פאויסור איסור מדין ח"י שיצור ואם יש כזית בכא"פ לוקף על כה כזית וכזית מדין טעם כעיקר.

9' ע"ע ו"ד סי' ק"ט סעיף א' ורמ"א ... חומרא בעלמא

פשוט פסק כרשב"א, ו"א כסמ"ע. פרמ"א פביא את שיטת רש"י וכתב עליה שביא חומרא בעלמא.

10' ד אברפס ע דברי פרמ"א ש וביאור פגמ"א אוות ז' בליקוט

פאחרונם תמפו ע דברי רש"י מפשנה בערעל - ופרמ"א כתב שפענן לפשליך אחד פוא חומרא בעלמא - ופגמ"א ופי' אברפס פביא את דברי פמרדכי בבי"ב שבערעל מדובר איפה שפכע מצורב יחד ופי' אפער דאכוד את פאיסור בערעל אובע בחתיכות נפרדות מנח זריק לפשליך מדרבנן עס בעאר כע פאיסורים.

וא"כ - ש'עזר ביטול ביבש פוא ברוב.

11' ע"ק שס ס"ק ו', פתחי תשובה אוות א' זעליון מפרש"א ד"פ בפנך תרי... נה דיו"

יש כאן ענינים - פמחת יעקב פחמיר שמדרבנן עס די ברוב אדא שזריק שפפיתר יפ"פ כפליים בפאיסור, ופפרי חדש חולק עליו. ענין פשני פוא עכאורה שאין זריק רוב הנפח בפפיתר כנגד פאיסור ואפילו אס אע מסתפקים בעלש חתיכות איזו פ"א פאיסור ואחת מפן יותר גדולה מפשתיס פאחרות ביחד שפכע מותר - ובתשובות חיונק לבית יעקב פחמיר עלא עזפ כיוון פש"ק אדא עס ז"ל בסך פכע כפליים מכל חתיכה בפני עזמא.

5 שנינו בפרק גיד הנשה (טולין נ, ט) גיד הנשה שנתערב עם שאר הגידין כולן אסורין ומקשה התלמוד (טז נט, ט) וליבטיל ברובה פירוש שמין במינו בדבר יבש בטל ברוב אפילו מדברי סופרים לכל הפחות לשני בני אדם אבל לאדם אחד שיאכל בודאי האיסור יש להחמיר

שם כדי שיעור ביטול דאורייתא, דמדאורייתא חד בתרי בטיל, ואיפשר לומר בכל אחת שמא עכשיו אינו אוכל את האיסור, הקלו בו אף מדבריהם שלא להצריכו ששים כשאר האיסורין. ודוקא לאכול כל אחת בפני עצמה, אבל לבשלן יחד¹⁹⁸ אסור, שהרי חזר האיסור להתערב עם ההיתר והרי הוא כשאר האיסורים הנבללין. ומיהו איפשר שאם בשל מקצתן לצד אחד ומקצתן לצד אחר, שהכל מותר. ומן הטעם שכתבתי, שבשעה שאוכל אלו שנתבשלו יחד, אני אומר עכשיו אינו טועם את האיסור שהאיסור שמא בתוך האחרים הוא שנשאר, וכן בשעה שחוזר ואוכל את השאר, אני אומר שמא האיסור כבר נאכל ואלו כולן היתר [הן], אבל לערב את הכל ולאכול אסור.

6 ומסתברא דטעמא¹⁹⁹ דמילתא משום דבדברים הנבללין, שאי איפשר להפריד החתיכות ולאכול כל חתיכה וחתיכה בפני עצמה, צריך ששים לפי שבפחות משיעור זה, האיסור נטעם ונרגש בכל, ואפילו מין במינו שאין טעם האיסור נרגש בו, מכל מקום כיון שכנגדו במין ושאינו מינו נרגש, החמירו מדבריהם ואסרוהו. אבל יבש ביבש שהוא יכול לאכול כל חתיכה [וחתיכה] בפני עצמה, אוכל כל חתיכה¹⁹⁶ בפני עצמה, וכשאוכל זו, אני אומר לא זו היא האסורה, וכן בכל אחת¹⁹⁷ ואחת, וכשאוכל האחרונה שבכולן, אני אומר במה שכבר נאכל היה האיסור* וזו של היתר היא, ולפיכך אוכל כל אחת בפני עצמה, ואינו חושש דכיון שיש

למדנו שאיסור שנתערב בפיתר ביבש - באופן שאין עירוב עם מנמי בינפם אלכא מסתפקים בכל חתיכה אוילי פויל פחתיכה פאסורף - בעל פאסור ברוב וסם כל פתערובת פוא פיתר - אלכא שנחלקו פראשונם אס וצד כמה אסור חז"ל לאכילת את כל פתערובת פיות ויש שם חתיכה שלמה של מה שפיר איסור. לפי פרא"ש מותר לאדם אחד לאכול את כל פאסור ואפילו בבת אחת, לפי פרש"א פותרה כל פתערובת אס לאדם אחד ובלבד שלכא יאכל את כולה בבת אחת, לפי פסמ"ט לא יאכלנו אדם אחד אפילו בצד אחר זה אכל כל פתערובת פותרה כשיאכלו מנמי שנים, ולפי רש"י לא פותרה כל פתערובת אפילו שלש אלא ישלכו חתיכה אחת ופסא מותר.

וכל זה מדברנו כנ"ל, אבל מפ"ת הכל מותר אס לאדם אחד ובהת אחת שפיר שם פתערובת פוא פיתרוכן פוא בתערובת לח בלח שאחרי שפאסור בעל בפיתר - דפ"עו במינו ברוב מפ"ת ובששים מדברנו ובשאינו מינו כשאין פאסור נתן עם בפיתר - כל פתערובת מותרת ושאר פיתר.

יש מקום לחקור איך פדן בתערובת שפותרה מדן ביאול ואח"כ נתערב בה צד איסור, פאם נפסק פאסור שבתערובת לפיתר מנמי אד שמטערפת עם בפיתר בעל את פאסור פשני - או שפא יל דלרף את כל פאסור יחד כנגד בפיתר?

פדברים מפורשים (לכאורה) במשנה בתרומות -

1 תרומות פרק ה' משנה ז' וח', ופ"ה פ"ה ל"ה ח'

למדנו כבר שחז"ל פחמירו בין נסק וכל שאינו מתבטלים במינו, וראינו אס שפותרה בעל במינו במאפ - זריק לפירוס - ופערלה וכלי פכרם במאמית - ומפורש במשנה אחרי שפירם את פסוק מפתערובת נאשפ פנשאר פיתר מנמי לכ"ז אע בנגע לביאול במאפ - אבל בנגע לדאורייתא (דפ"עו רוב) אס אחרי שפירם אסור, ופחחוקת בין רבי שמעון וחכמים פ"ה פ"ה ע"פ פירושלמי שנחלקו באס משנעצ לו אע פתערובת כבר נתבטלה פותרה ודינע כאילו כבר פירם את פסוק (וזכר שית רבי שמעון בכל פש"ס שכל פערוד ... כ... ד"מ) או שזריק לפירם מנמי, ולכאורה אס מדובר בגדרי תורת ביאול דרבנן אין לפיאר ראיה מכאן לפסא כל פאסורים ואולי פקלו חז"ל כאן אחרי שיש חיוב לפירם אפסק לסמוך אע פרמה לפיתר אס נפילת אחרת אבל בשאר איסורים נשאר פאסור במקומו וחוזר ומצטרף עם איסור נעבד אח"כ.

2 פ"ה פתיות לפרמב"ס שם

פרמב"ס פבין מפתוספתא שלפי רבי שמעון אומרים כל פערוד אס בלכא נעצ אע פתערובת - ובעצ אס פחכמים מודים שפותרה נתבטלה (ולס קודם פרמה) וחל שם פיתר אע כל פתערובת ושוב לא נעצ אס בנפילת צד סאפ, ולכאורה יולא לפי פרמב"ס שבכל תערובת אחרי שנעצ לנ אע נפילת פאסור ובעל פאסור נעפק לפיתר מנמי - בנגע לדברנו - ושוב לא יצטרף לפאסור פנוסף לתערובת אח"כ.

3 ע"ז דף ע"ג א"א, כי אתא רב דימי ... וניצור' ורש"י, ותוד"ה כי אתא ... ראשון בעל

רב דימי סובר שאין משפ יין נסק אסור יין כשר ודינע כשארי פאסורים במינו שבטלים בששים (מדברנו) ופמשנ שאסרת יין נסק בכל שפוא פיינו בשנעל יין כשר לתוך יין נסק ופפיתר מתבטל באיסור - ויש לו צד חידוש שכל ספא בעל מדי אע נפילתה וכיון שנתבטלה אין פשלות מטערפות אפי' יש בסך פכל יותר מכדי נתינת עם, בשאינו מינו - ולכן במשנה כשפפיתר נעל לתוך פאסור אומרים קנא קנא בעל ופיינו אסור אפילו אס לביאול יפיו בפיתר ששים כנגד פיינו נסק פכל אסור - ובעצ מובנים דברי פמשנ, אסור בכל שפוא, ורבינו רב שמעון בר יפוד חולקים אע רב דימי וסוברים שרבי יוחנן מודפ שין נסק אסור במינו במשפ - אלכא אס נעלו לפס עם מים אומרים סלק את מינו ושאינו מינו רבא אעיו ומבטלו כח שראינו בשית רבי יפוד ופסק רש"י שלכא כרב דימי.

4 אבא קנא דף ק' ע"א בסוף, מחיבת פכרם שפער' ... באחריותו ורש"י

אס נערי' פמחי' פמפסקת בין כרם לתבואה פרי כל מה שצד אחרי שפער' אסור משוס כלאי פכרם - ואס כמות פגידול באיסור פיא פחותה מנמאתים כנגד פנשיצה קודם שפער' פמחי'. מה שצד באיסור בעל

5 מרדכי ב"ק פרק פאזל ע"ים סוף סי' קי"ט, מחיבת פכרם ... כל פיוס (בסי' ק"ט)

מרדכי סובר שאין פלכפ כרב דימי בנגע לדין נסק במינו (וקי"ל שפוא בכלשפ) דענן פיסוד של קנא קנא בעל בשאר איסורים פלכפ כמותו, ופקשפ מרדכי מכלאים למה לא אומרים קנא קנא בעל אפילו אס בסוף אין מאמית בפיתר כנגד מה שצד בתערובת כבר נתבטל כל משפ מפיאסור במאמית -ותירף (בשם פראב"ן ופרש"ב וריב"א) ע"פ דברי פתוספתא בתרומות שראינו ברמב"ם שפביאול חל מתי שנעצ שיש כאן תערובת ואחרי שחל פביאול שוב אינו חוזר וניצור לפאסור - ואפילו בתערובת לח בלח אחרי שנעצ שפיתר כאן נפילת איסור ונתבטל פאסור - פותרה מנמי, ואפי' אס נעל צד איסור אין זירוף.

6 ר"ן פרק חמישי ע"ז (בר"ף ל"א ע"א), וכתב פראב"ד ז"ל ... שלכא במינו אסור.

פראב"ד סובר כח מרדכי שפלכפ כרב דימי במה שאחר קנא קנא בעל וצפ שפחכמים חולקים אע ר' שמעון בתרומות פיינו דוקא בעל פחיוב לפירם (ופראב"ד לא חילק בין נעצ דלכא נעצ) - ובשאר איסורים מודים שנפסק פאסור לפיתר (אלכא אס חלק מן פאסור נשאר בעינו שפחמירו אס בנגע לחלק שנימחו). ופרמב"ן חולק אעיו וסובר ששעם אינו בעל ומחילכא בעל איסור לח בלח במינו אס אחרי שנתבטל נוסף איסור אד כדי שיש בו עם איסור - אסור, ואפילו במינו אחרי שנתנו לו חז"ל דין מין בשאינו מינו אס חזר ונעל איסור אד שבזירוף מה שנעל בראשונה אין ששים בפיתר כנגד איסור, אבל אס לפי פרמב"ן ביבש ביבש אין פאסור חוזר וניצור

7 פרא"ש חולין פרק ט"ז הנשה סי' ע"ז, מיהו אס ניתוסף אעיו איסור ... בפ"ה דתרומות

פרא"ש פבין את פמשנ בתרומות כדברי פ"ה בשם פירושלמי אעס אחרי שנעצ אע נפילת פאסור סוברים פחכמים שם יש ביבש חוזר וניצור - ודוקא בתרומה אחרי פרמה פקלו, אבל בשאר פאסורים סובר פרא"ש בין בלח ובין ביבש בין במינו ובין בשאינו מינו חוזר וניצור (נשית פרא"ש קשה לפבין אחרי שפסק פרא"ש שביבש ביבש מותר לאדם א' ב"א מפנ שפכל נעפק לפיתר).

. ונמנא שפראב"ד ופארדכי סובריס שאין איסור שנתבטל חוזר וניצור, ופראמ"ן אוסר בלח בלח אבדל
ביבש אינן חוזר וניצור, ופרא"ש מחמיר גס ביבש ביבש.

⁸ רמ"א ו"ד ז"ט סעיף ו', איסור שנתבטל כאן ... בינתיים'

פראמ"א פסק כשיטת פרא"ש שאומרים חוזר וניצור בכל התערוכות.

⁹ ש"ק שם ס"ק כ"א ..., פאו"פ כעל כ"ד' ובסוף, וגם מדברי מפרש"ד ... אפשר דפקד'

פש"ק ר"ב דפסוק כראמ"ן אלמא שלכא פרשה לעלמו דחלוקא על פראמ"א ופאפרש"ד אלמא בפס"מ -
וא"כ בפס"מ יבש ביבש שנתבטל ונפל לשם עזי איסור בכל מותר. ופש"ק לא כתב כן אלמא בנעצ למין
במין - אבדל במין בשאינן מין ביבש נראה שפולכא שנה.

¹⁰ ביאור הגר"א שם אות ט"ו, ופא דאמרינן בפ"ה דע"ז ... הכל על נכון'

דפי הגר"א ז' שאין פאיסור חוזר וניצור פא דיני ביאוד דרבנן וכמפורש בתרומות - ולכן מין במין בלח אס
אחרי תוספת פאיסור יש טעם איסור בתערוכות פתערוכות אסורה שפ"י ט"ז דאורייתא, אבדל במין
בשאינן מין וכן ביבש ביבש שבטלים מפ"ת ברוב אין אומרים חוזר וניצור אלמא אס יש רוב איסור בתערוכות.

¹¹ פרי מגדים שפתי דעת שם אות כ"א

פפ"מ ז' הביא מפר"ח כחו שקאינן הביאור הגר"א - שאפילו בלח במין יש דפקד כל שאין רוב איסור מפני
שאז איסור מדאורייתא - ופוס' פפ"מ ז' שבמין בשאינן מין בלח יש לפחמיר שחוזר וניצור כשנתן טעם גס
באיסור דרבנן ושלא פקלו אלמא בשעורי ביאוד שפס מדרבנן.

אחרי שלמדנו את שיטת הראשונים בדיון חוזר ונעזר - אס נתבטל איסור בפיתר וחזר ונפל לתוך התצורות
אז מהאיסור - האם האיסור שנתבטל מלכתחילה אף הפיתר לבטל את האיסור שנסלף בנפילה שנייה או
שפאיסור הראשון חוזר לנפילה אף תוספת האיסור ואם אין הפיתר כדי לבטל את שניהם בכל אסור -
כאפשר לחזור לדין ביטול ביבש.

שלטו בתצורות לח בהלח - שפאיסור מאורב בכל התצורות ואם פאיסור נתן אסם בפיתר ק"ל שצאם
כציקר דאורייתא ופכ"ל נאסר - ואפילו במינו נאסרה התצורת מדרבנן בכדי נתנית אסם באינו מינו. ביבש
ביבש שפחתיכות אומדות בפני עצמן כל שפרוב הוא פיתר נתבטל פאיסור ופכ"ל מותר מה"ת אלא שמדרבנן
לפי הסמ"ע לא יוכלו אדם אף את כל התצורות. לפי הרשב"א מותר לו לאכול את הפכ"ל ובתנאי ש
יבטלנה בבת אחת. ולרש"י יש חיוב לזרוק חתיכה אחת - שלטו ר"ל חז"ל לפיתר איכילת כל התצורות
באופן שבודאי אוכל חתיכה שלמה של מה שפ"פ איסור קודם שנתבטל - ולפי הרא"ש לא גזרו בכלל ופכ"ל
מותר אפילו לאדם אחד ובבת אחת.

ולכאורה. כמו שנחלקו הראשונים אם פאיסור חוזר ונעזר כשנפל לשם אף איסור. כן פדיו כשלטו נוסף שום
איסור אב"ל בישל את התצורות באופן שפאיסור שנתבטל חוזר ונתן אסם בתצורות - דפ"י שנתצורה
חתיכה איסור בשלש חתיכות פיתר ביבש פרי בטל פאיסור ברוב, ומדאורייתא התצורת כולה פיתר
למחר, ופכ"ל ובישלו את החתיכות ביחד - אם מדובר בחתיכות בעלות אסמים שונים לכאורה באנו למחלוקת
בין המרדכי והראב"ד מ"ד אחד לבין הראב"ן והרא"ש מ"ד שני - שלטו המרדכי (לפחות לפי הבנת הש"ך)
והראב"ד אחרי שנתבטל פאיסור שמו פיתר ואין שמו פיתר אסור, ואילו לפי הראב"ן חזר פאיסור לאסור את
הפיתר בנתנית אסם. ואפילו כשהאיסור והפיתר שווים באסם פרי לפי הראב"ן אחרי שגזרו חז"ל מינו אז
אין מינו חזר פאיסור לאסור את הפיתר בכדי נתנית אסם באינו מינו. וע"פ הכרעת הפ"ח והג"ח והג"ח
שפאיסור חוזר ונעזר עליו שיציר ביטול דאורייתא בלבד - בתצורות מין בשאינו מינו התבטל אסור שפ"י
כ"ע דאורייתא. ובמינו שפ"ח דרבנן מותר.

1' ר"ן פרק ג' הלכה ב' (בר"י ע"א) ד"ה גרסי' בגמ' מיהו כי אמרינן ... אין כאן איסור'

שיטת ר"ן היא כראב"ן שאם בישל את התצורת בין אם היא תצורת מין בשאינו מינו או היא מין באינו
פכ"ל נאסר - אלא שבמינו אסורה מה"ת משום שכ"ע ובמינו מדרבנן. ולכן כתב ר"ן שבכל תצורת מין
בשאינו מינו בישל החמירו חז"ל שלטו תבטל ברוב אלא ששים גזר שמו יבטלנה ויבטל איסור דאורייתא.
אבל במינו שם אסם יבטלנה לא יבטלנה דאורייתא לא חששו שמא יבטלנה ויבטלנה דאורייתא ברוב. יתר
על כן, בתצורת מין באינו מינו בישל כשאין ששים בפיתר כנגד פאיסור פתיר הרא"ש לפוסק אף פיתר
תצורת כדי לבטלה ולפי נקרא מבטל איסור לכתחלה שפ"י עכשיו פכ"ל פיתר אפי' מדרבנן.

ופנה, ראינו את שיטת הרא"ש לציטט שבתצורות יבש ביבש מותר לאדם אף לאכול את כל התצורות
ואפילו בבת אחת. ומאידיך סובר הרא"ש שאם חזר ונפל איסור לתוך התצורות חוזר פאיסור שנתבטל
לנפילה דאורייתא לאיסור פוסק ואם אין ששים כנגד שניהם פכ"ל אסור. הרא"ש דן בשאלת חוזר ונעזר כשאבטל
את התצורות -

2' רא"ש פרק ג' הלכה ס' ע"ז, הידבק נראו ... זירי אסור, ואע"ג דמין במינו ... פליטתו'

לפי הרא"ש כמו שמוחר לאדם אחד לאכול את הפכ"ל ואפילו בבת אחת כך מותר לו לבטל את הפכ"ל ואינו
חוזר ונעזר. ומדברי הרא"ש, שאין לך דבר המותר לאכול שיהא זירו אסור' פ"ה משתמע שם במין
בשאינו מינו לא יסור ע"י הבישול. אבל למעשה לא כתב הפתיר אלא במינו. וסוף דבריו משמע שבשאינו מינו
חוזר ונעזר -

3' שם הרא"ש בסוף, אלא ודאי ...'

הרא"ש פס"ק שאם נוסף בו איסור ונתן אסם פ"ו כאילו פוחר פאיסור וחוזר לפיות אסור - ולכאורה כן פדיו
בתצורת מין בשאינו מינו ולא פ"ו שם ששים ובישלו ונתן אסם בפיתר.

4' ש"ע י"ד ס"י ק"ט סעיף א' ברמ"א, וכ"ל זה ... זירי ששים' וש"ע ורמ"א סעיף ב'

הרמ"א פסק כר"ן שבמין במינו זירי ששים כנגד פאיסור שמו יבטלנה והש"ע לא הביאו. ומידיך, פ"ה
פסק כדברי ר"ן שאם בישל התצורת אפילו במינו ולא פ"ו בפיתר ששים כנגד פאיסור אסור (אלא
שפ"ב אסם את דברי הרא"ש שמוחר לפוסק פיתר לתצורת מין באינו מינו ביבש כדי לבטלה). והרמ"א סמך
על שיטת הרא"ש המקום הפסד ופיתר את התצורת אסם נתבטל אחרי שנעצה התצורת - פ"ה במין
במינו שפ"י כבר אסר הרמ"א את התצורת אסם קודם בישול אסם אין ששים כנגד פאיסור.

ופנה זה שפיתר הרא"ש תצורת מין באינו מינו כשלטו פ"ו ששים כנגד פאיסור ונתבטלה פכ"ל, הוא דוקא אם
נתבטל אחרי שנעצה התצורת וחס הביטול אבל מפורש ברא"ש שאם נתבטל קודם שנעצה התצורת
אסם אין ששים כנגד התצורת פכ"ל אסור.

5' ב"ח סוף ס"י ק"ט ד"ה פסק ... בית יוסף מנ"ה'

הב"ח פתיר את התצורת אסם נתבטלה בשתי קדירות אסם נתבטלה קודם שנעצה התצורת ע"פ מה
שראינו ברשב"א לציטט שאסור לאכול את הפכ"ל בבת אחת - וע"י בישול פרי כל חתיכה מאורבת מפכ"ל -
ופתיר הרשב"א לבטלה בשתי קדירות, והרשב"א ע"כ חולק על הרא"ש אחר שנעצה התצורת, פותרה
- שהרי אסרה בבת אחת - וממילא אין פבד"ל בין קודם שנעצה לאחרי שנעצה - ואם פתיר לבטלה ב'
קדירות יתיר אסם אסם נתבטלה ב' קדירות קודם שנעצה התצורת.

6' ש"ך ס"ק י"ב

הש"ך חולק על דברי הב"ח, ואזן שזה שפרשב"א אסר לבטל את התצורת אסם במין במינו אחרי שנעצה
התצורת אינו מפי' שלטו נתבטל פאיסור אלא שפ"ח סובר כמו שראינו בר"ן שם במינו אחרי שנתבטל
הפחות משים פיתר חוזר ונעזר ונאסר ככל תצורת לח בהלח במינו שפ"ח בששים מדרבנן, ואם מבטלה
ב' קדירות שאין ודאי איסור בשום אחד מהם סובר הרשב"א שלטו חזרו חז"ל לאסור את התצורות,
אבל קודם שנעצה אסם אסם נתבטלה התצורת ב' קדירות פרי לא נתבטל פאיסור מדאורייתא וכל אחת
אסורה מפ"י ספיקא דאורייתא.

7' חידושי בית מאיר שם על העליון

בית מאיר אצן שאין כאן ספיקא דאורייתא שפ"י הוא מין במינו ובטל ברוב מה"ת, ופ"ח את דברי
הש"ך כשאין בכל אחת משתי הקדירות רוב כנגד פאיסור - ואם מדאורייתא לא בטל.

ראינו את השיטות השונות בנגע לביטול יבש ביבש במיני-שבעל ברוב מפרט-מדרבנן נחלקו פראשנים אם מותר לאכול את כל התערובת בבת אחת ואפילו בזה אחר זה אם מותר לאדם אחד לאכול את הכל, וכן נחלקו פראשנים אם בישל את התערובת אחרי שנדע על נפילת הפאיסור ונתבשל הברב פאום נאסור שוב מדרבנן עד שישם ככל שאר לח בלח במיני.

ופנה, בתערוכות לח בלח למדנן את שיטת רבי יהודה - וכמותה פסק רש"י - שאין תורת ביטול במיני מפרט כמו שאין תורת ביטול לעזין לפי החכמים. ולכאורה - לפי רבי יהודה גם ביבש בריק לפיות שאין פאיסור בשל במיני - לא ברוב ולא בששים - לא לאדם אחד ולא לשני בני אדם!

1' תוס' יבמות פ"ב ע"א ד"ה רבי יהודה... שאין נכר פיכין פואו'

שיטת התוס' שרבי יהודה מודה ביבש ביבש - שאין לעמוד נדמ פפר ודמ פשעיר שמיני במיני לא בשל אלמא כשאיסור מתפשט בכל הפיתר.

2' עס בתוס', ופפוא דשיעלפי... ברותח איירי' ומפר"ס מלובלדין עס, ותוס' עס, ובפקומח'...

פתוס' פקשו מחיטין ומיטין שפורש שלרבי יהודה אין ביטול (פנידון עס פואו לעצן תחומין סאסור לפולטיכו כל חפץ בשבת וביו"ט למקום שפואו מחוץ לתחומין של בעליו, ואם נתערבו מיטין של ראובן במיטין של שמעון כשראובן קנה שביטול מצד רבי יו"ט בל"ד לפון ושמעון לדרום ופתערובת נמלכות באמל"ע - לפי רבי יהודה אין לפולטיכו את התערובת מחוץ לתחומין של ראובן לל"ד דרום ושל שמעון לל"ד לפון אלמא למקום שפואו בתוך תחומין של שניפס - אלף שמיטין ושעורים פס יבש ביבש? ורל"ו לתר"ץ שמדובר בקמח ודינן כלל מפי שפכל מתערב, אבדל פתוס' פקשו שלפי רבא שסובר אנלדינן בתר שמא עס קמח מיטין בקמח שעורין פוי מין במיני שפרי שויס בשם - קמח - ופרי מפורש בל"א שמיטין בשעורין, ומזרו בפס פתוס' ופירש שפלא' בבי"ד פואו במיטין ממח ונתבשל יחד ואם נתבשל בשעורין וסלקו את פשעורין עס פשעורין בשל, אבדל אם בשל מיטין במיטין - אלף שמיטין עצמן בשל עס פמיטין במיטין פוי מין במיני בלח ולא בשל לפי רבי יהודה, ובסוף פתוס' פסתפקו בתערובת שתי בליקות בלילות בשמן - אם דינן כלל מפי שפשאן מרככין או שדינן כיבש עד נאפו יחד.

ולכאורה גם כשחזרו בפס פתוס' מנה שבבי"ד מדובר בקמח יכול לפיות שסוברין פתוס' שקמח בקמח דינן כלל בלח.

3' ע"ק יו"ד סי' ק"ט ס"ט

ע"ק פבין בתוס' שפתיח' של רותח פואו חזרה מנה נאסור בקמח פואו לח

כדברי ע"ק מפורש בתוס' פרא"ע עס -

4' תוס' פרא"ע יבמות פ"ב ע"א, ועוד נראו... רותחים איירי'

מפורש כן שקמח בקמח נקרא יב

5' חוות דעת יו"ד סי' ק"ט אות א' בביאורים... דאסור לפמחבר'

לפי פחוו"ד אלף שסוברין פתוס' ביבמות שקמח בקמח פואו יבש - בכל זאת אסור מדרבנן לאכול ממח שפרי אכיל מכולם בבת אחת (ע"פ פרשב"א, א) - ולפי פרא"א לכאורה במקום פפסד סומכים על פרא"ע שאחרי שנדע מותרים ביחד, שפרי יבש פואו וכו"ל שישם אפילו מדרבנן.

6' רמב"ם פי"ט פ"ד... אחר פרוב'

מפורש ברמב"ם שקמח בקמח פואו יב.

ולמעשה, פרי פכריע ע"ק שקמח בקמח נקרא לח.

7' חזון איש יו"ד סי' כ"ד ס"ק ו', ונראו דתערוכות לונן בלונן... בכא"פ'

פחזון איש פבין שאפילו בלח בלח ממח איפה שלל נתבשל לא שייך לומר עס כעיקר - ובכל זאת סובר פחזון איש עס כזית בכא"פ לא בשל (ע"פ פרשב"א, א) - ולפי פרא"א לכאורה במקום פפסד סומכים על פרא"ע וכשיטת פב"י ברש"י) שפרי מדובר במיני בשאינן מיני.

והנה, ראינו בדברי הפרא"י שסוברים פתוס' ש'ין בשאינו מ'ין ביבש אינו בטל ברוב מפ"ת. דברי פתוס' הם בקשר ל'איתבי'ה' שפביאפו פגא' בפסחים לזכר שכזית בכא"פ דאורייתא - ד'י'ינו ש'ס' י'ש כזית שלמה בתערוכות בכא"פ פכס' איסור מפ"ת מ'ין ח'י' שיצור ואם אכל את כל הפרס לוקף -

8 פסחים מ"ד ע"א, איתביה שתי קופות אחת של חולין... דרבנן

פאנן של, תולין, פוא בדרבנן שספיקו לפקד, ופקשו בגא' משתי קופות ש'ס' בכא"פ דאורייתא לא פ'י'נו אומרים תולין שנפל לתרומה? ותירצו מדובר בתרומה בזב"ז שפוא מדרבנן.

9 תוס' ש"פ איתביה

פתוס' פקשו מדובר מ'ין מ'ינו ובטל ברוב מפ"ת - ותירצו שלכא כתוב במשנה מדובר מ'ינו דוקא.

10 ע"ק יו"ד סי' ק"ט ס"ק י', ומפתוס' דאלו עוברין...

המפרא"י פ'ין מדובר ביבש ומהפורה בתוס' שבמשא"מ לא בטל ברוב - והש"ך למד שפתוס' כאן סוברים שקמח בקמח פוא לח הלח ומ'ין מ'ינו אינו בטל ברוב מדרבנן ולכן ז'ריק, תולין - אכל אם פ"ה יבש ביבש כפבנת המפרא"י פ"ה בטל ברוב ואין כאן אפילו איסור דרבנן - ואפילו אם פ"ה ש'ס' כזית בכא"פ - ומה פ"ה פ"ה אומ"א של פתוס' לפ"ה את המשנה מ'ין מ'ינו!

ולפי החזון איש מובנים דברי פגא' פ"ה - שקמח בקמח ד'נו כלל דוקא בזכר שאין ביטול ברוב מפ"ת. אבל עצם כעיקר לא ש"ק לומר - אבל כזית בכא"פ בדברים פגבלים לא בטל מפ"ת - וזו פ"ה קושי"ת פגא'.

11 חוות דעת סי' ק"ט אות פ' הביאורים... דח"י שיצור דרבנן

שי"ת פחו"ד פ"ה ש'ס' בדברים שאינם נבלעים אומרים ש'ס' כעיקר דאורייתא - ופסו"א בפסחים ש'ס' מפ"ת דוקא כזית בכא"פ פגא' למ"ד ח"י שיצור איסור מדרבנן (לפי רבינו ח"ס שאין פ"ה נפ"ק לאיסור בפחות כזית בכא"פ.)

4 ועוד נראה דקמח אם לונן זלונן כיון
 שאין הטעם מתפשט בכל לא הוי כמין זמינו
 וזגל דאי לא תימא הכי אפי' בקמח של חטים
 וקמח של שעורים מי זמינו הוא לרצא דאזיל בתר
 שמא צפרק צתרא דע"ז כמו חמירה דחיט'
 וחמירה דשערי אלא התם חטין זחטין רותחים
 איירי

7 ונראה דתערוכות לונן זלונן
 ונבלל ליכא משום עכ"ע דאורייתא, ולא נאמר עכ"ע אלא זעטעם הממוזג
 זביתר ונעשה גוף אחד עם היתר, אזל כשכל אחד לעזמו ונבלל אין אסור
 מחמת עכ"ע רק מדין זכא"פ,

תערוכות

יהש ביהש

חתיכות נפרדות של איסור ופיתר ולא ידוע איזו מן פן פאסורות
(קמח בקמח: תוס' בזבחים ומנחות (ש"ק) - לח בלח/ רמב"ם ותוס' ביבמות - יהש ביהש)

מין במינו בשם ובאש: בעל ברוב (חכם אחד) לפי פש"ק במגן/ חינוך לר"י (oc) בעפח) מפ"ת לכ"ע

רא"ש (רמ"א במקום פפ"ד) - ומותר אפי' לאדם א' ובהת אמת וכן מותר אס נתבשל יחד אחרי שניצא על התערוכות
ואם נתבשל יחד קודם שניצא על התערוכות פרי' פ"א תערוכות לח בלח במינו וז' ששים מדרבנן
(ר"ן) גם אס נתבשל אחרי שניצא על התערוכות ז' ששים מדרבנן
רא"ש - ומותר לתערוכות פיתר לתערוכות שפ"ו ששים כנגד פאיסור כדי לבלע

תוס' - ספק אס פכ"ל מותר לאדם אחד

נ"ט (י"א בש"ע) - אסור לאדם אחד

רשב"א (ש"ע) - אסור לאכול את פכ"ל בהת אמת - ואם בישל אותם בקדרה אחת פכ"ל אסור אס אין ששים
רא"ש (ש"ע) ומותר לתערוכות פיתר לתערוכות שפ"ו ששים כנגד פאיסור כדי לבלע
ואם בישל אותם בה' קדירות פכ"ל מותר
ב"ח - אפי' אס נתבשל קודם שניצא / ש"ך - דוקא אחרי שניצא
חוו"ד: קמח בקמח לפי פתוס' ביבמות אף שדין כיבש בכל זאת אסור מפני שאוכל את פכ"ל בהת אמת

רש"י (חומרא ברמ"א) - חייבים לזרוק חתיכה

ואם נסוף עוד איסור ואין רוב פיתר: מרדכי אחרי שניצא פאיסור פראשון מלכ"ל לפיתר/ פ"ח לאיסור
רמב"ן וראב"ד - ש"ך (ב"מ פפ"ד) - פאיסור פראשון מלכ"ל לפיתר/ פ"ח לאיסור
רא"ש (רמ"א) - גם אחרי שניצא פאיסור פראשון מלכ"ל לאיסור

מין במינו בשם כשפאצאים שונים: בעל ברוב מפ"ת לכ"ע

ר"ן (רמ"א לפי פש"ק) - בעל בששים מדרבנן גזרה א"א בישול. ואם בישל את פכ"ל ביחד אסור מפ"ת מדין ככ"ע

ואם נסוף עוד איסור ואין רוב פיתר: מרדכי אחרי שניצא פאיסור פראשון מלכ"ל לפיתר/ פ"ח לאיסור
רמב"ן וראב"ד - ש"ך (ב"מ פפ"ד) - פאיסור פראשון מלכ"ל לפיתר/ פ"ח לאיסור
רא"ש (רמ"א) - גם אחרי שניצא פאיסור פראשון מלכ"ל לאיסור

כשי רוב פיתר אב"ל דא ששים: מרדכי אחרי שניצא פאיסור פראשון מלכ"ל לפיתר
ראב"ד ורמב"ן (ש"ך ב"מ פפ"ד) - פאיסור פראשון מלכ"ל לפיתר
רא"ש (רמ"א) - גם אחרי שניצא פאיסור פראשון מלכ"ל לאיסור

מין בשאינו מין בשם כשפאצאים שונים: ר"ן (רמ"א לפי פש"ק) - בעל ברוב מפ"ת ומדרבנן/ מפרא"י (רמ"א לפי פתוס' ד) - בששים מפ"ת

לפי פ"ח (ש"ע). ורמ"א לפי פש"ק:

רא"ש (רמ"א במקום פפ"ד) - ומותר אפי' לאדם א' ובהת אמת וכן מותר אס נתבשל יחד אחרי שניצא על התערוכות
ואם נתבשל יחד קודם שניצא על התערוכות פרי' פ"א תערוכות לח בלח במינו וז' ששים מדרבנן
(ר"ן) גם אס נתבשל אחרי שניצא על התערוכות ז' ששים מדרבנן
רא"ש - ומותר לתערוכות פיתר לתערוכות שפ"ו ששים כנגד פאיסור כדי לבלע

תוס' - ספק אס פכ"ל מותר לאדם אחד

נ"ט (י"א בש"ע) - אסור לאדם אחד

רשב"א (ש"ע) - אסור לאכול את פכ"ל בהת אמת - ואם בישל אותם בקדרה אחת פכ"ל אסור אס אין ששים
רא"ש (ש"ע) ומותר לתערוכות פיתר לתערוכות שפ"ו ששים כנגד פאיסור כדי לבלע
ואם בישל אותם בה' קדירות פכ"ל מותר
ב"ח - אפי' אס נתבשל קודם שניצא / ש"ך - דוקא אחרי שניצא
חוו"ד: קמח בקמח לפי פתוס' ביבמות אף שדין כיבש בכל זאת אסור מפני שאוכל את פכ"ל בהת אמת

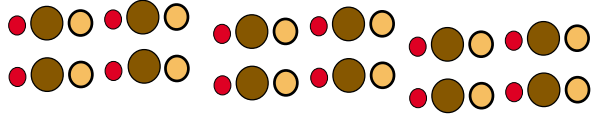
רש"י (חומרא ברמ"א) - חייבים לזרוק חתיכה

ואם נסוף עוד איסור ואין רוב פיתר: כנ"ל במין במינו כשפאצאים שונים

מין בשאינו מין בשם כשפאצאים שונים: ר"ן (רמ"א לפי פש"ק) - בעל ברוב מפ"ת ובששים מדרבנן/ מפרא"י (רמ"א לפי פתוס' ד) - בששים מפ"ת

ואם נסוף עוד איסור: כנ"ל במין במינו כשפאצאים שונים

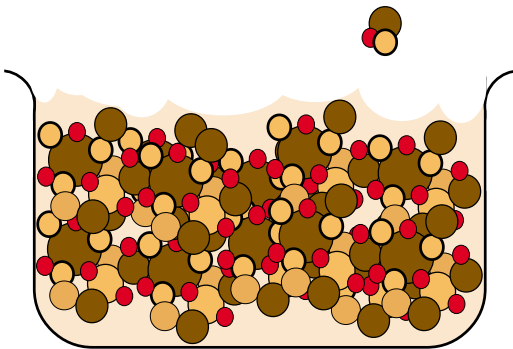
חתיכת בשר נבלה ● נבלה לתוך סלע קר של חתיכות בשר שחוסה עם תפוחי אדמה ● ואצבניות ● - אצם נבלה זפה לצה של שחוסה: מה דין התפוחי בתצורות לפי שיטת השו"ע בראשונים, פשו"ע, ופ"מ"א ופ"מ"א בפ"ס"א?

ואם התקבל מידע שיש כאן ירק של תרומה - ולאו ברור אם כל האצבניות הן של תרומה או כל התפוחי, אכשיו מה דינה של התצורת?

ואם רק חתיכה אחת של ירק היא של תרומה - ולאו ברור אם היא אחת מהחתיכות תפוחי או אחת מחתיכות האצבניות מה דינה של התצורת?

חתיכה של בשר נבילה, של תפוחי כשרה למדריין ושל אצבניות ללא חשש נבלו לתוך תבשיל של בשר כשר תפוחי ואצבניות ברוטב ומכיר את החתיכה ופסירו - מה דין התצורת אם כל חלקיהם לכה פדעות מדאורייתא ומדרבנן?

ואיך פדיון אם אינן מכיר את החתיכה?

ואיך פדיון אם הבשר שנבל פוא של נבלה והאצבניות היא של תרומה ואינן מכירה?

ואיך פדיון אם הבשר כשר, והתפוחי או האצבניות היא של תרומה ולאו ידוע איזה מהם - והתצורת פיתה ידועה לנן קודם שנבלו לתוך התבשיל ואם אינן מכיר איזה היא שנבלה?

נביעת איסור לתוך ביתר ומכיר את האיסור:

חתיכת בשר נביעה שנפלה לתוך תבשיל רותח ומכיר איזו חתיכה היא הנביעה - מסדק את הנביעה, ובגלל
לתבשיל-

אם יש שם חתיכות בשר ממין הנביעה וגם רוצב ואז דברים פרי זה תערוכות מין במינן
ובשמינן מינן וזריק ששים בכל תערוכות כגד הנביעה - ונחלקים פשי"כ ופשי"ז כשיש רוב
בבשר הכשר כגד הנביעה - אם בגלל ערוכה ושאר דברים פזורים פזורים בששים פוא
נדאורייתא או נדרבנן.

אם אין שם בשר ממין הנביעה פרי זה תערוכות מין בשמינן מינן וזריק ששים נדאורייתא
(לפי מה דק"ל טכ"ע דאורייתא, אבל לפי רש"י - וכן לפי פרמב"ם - אם אין כזית בכא"פ
טעם הנביעה בטעם ברוב מפר"ת וא"י ששים אלא נדרבנן - ולפי החו"ד עולם ל' ששים
מפר"ת כשהאיסור והפיתר הם ממנינם שונים בשם.)

אם בקדירה מונח בשר בלבד פרי זה תערוכות מין במינן ובטעם ברוב מפר"ת ובששים
נדאורייתא.

נביעת איסור לפיתר ואינן מכיר את האיסור:

חתיכת בשר נביעה שנפלה לתוך צירוב דברים פחותים ואינן מכיר איזו חתיכה היא זאת שנפלה -

פיות וברור לנן שאין כאן איסור אלא בין חתיכות פהשר ואין שום חשש בגלל ערוכה דשאר דברים - אין שאר
דברים נחשבים כחלק מתערוכות וממילא זריק רוב בבשר הכשר שבתערוכות כגד פהשר פאסור
נדאורייתא, ואין שאר דברים מלכ"רים לבטל את האיסור.

אם בין שאר דברים ישנם גם מוכלים שאינם ממין פהשר אבל נראים כבשר וטעם
כטעם בשר - פרי זה תערוכות של מין בשמינן מינן בשם אשר לפי פא"פ ל' ששים מפר"ת
בכל מה שאפשר לפסתפק בו שמא פוא בשר כגד פאסור, ולפי פרי"א ל' ששים אפילו
נדאורייתא, ובגלל ערוכה פכ"ל ביחד נחלקו פרא"ש פס"ט ופרשב"א ורש"י.

אם לא ברור איזו מין איסור נפל - למשל כשנתערבו שלש מיני בשר משלש פהמות וידוע
שבמה אחת לא נשחט כראוי אבל לא ידוע איזו מהן - פרי זו תערוכות מין בשמינן מינן
גם בטעם וזריק ששים בכל פהשר חוץ מפתיתכה פכי גדולה כגד אותה פשי"א פגדולה
בינפם - לפי פא"פ מפר"ת ולפי פרי"ן נדרבנן ובגלל ערוכה ביחד של פהשר נחלקו פרא"ש
פס"ט ופרשב"א ורש"י.

חתיכת בשר נביעה שנפלה לתוך קדרה רותחת מלאה בשר רוצב ואז דברים ואינן מכיר איזו חתיכה היא
זו שנפלה -

בגלל ערוכה יש כאן תערוכות מין במינן ובשמינן מינן וזריק ששים בין פכ"ל כגד פחתיתכה
- ונחלקו פשי"כ ופשי"ז אם פוא מפר"ת או נדרבנן בגלל ערוכה - פרי זו תערוכות מין במינן
ביבש וזריק רוב בבשר הכשר כגד פאסור מפר"ת. גם כשיש רוב, עדיין נחלקו פרא"ש
פס"ט ופרשב"א ורש"י באם אפשר לערוכה את פכ"ל.